

DE GRATIS BUS — NAAR DE — HEMEL

EEN REIS DIE JE NOOIT ZULT VERGETEN.

INSTAPPEN?
GEEN TICKET...
GEEN PRIJS.
ALLEEN VERLANGEN.

Gerard Feller

DE GRATIS BUS NAAR DE HEMEL

Een reis die je leven kan veranderen

Gerard Feller

“Kom naar Mij, allen die vermoeid en belast zijn, en Ik zal u rust geven.”

Mattheüs 11:28

Copyright

DE GRATIS BUS NAAR DE HEMEL
Een reis waarin iedereen welkom is, maar niemand dezelfde blijft.

© 2026 Gerard Feller

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur, behoudens de uitzonderingen die de wet toestaat.

Deze roman is een fictief werk. Hoewel sommige gebeurtenissen, plaatsen en personages geïnspireerd kunnen zijn door ervaringen uit het dagelijks leven, zijn alle personages, dialogen en situaties onderdeel van een literaire verbeelding. Elke overeenkomst met bestaande personen of gebeurtenissen berust op toeval of dient uitsluitend ter illustratie van de thematiek.

Bijbelcitaten zijn, tenzij anders vermeld, ontleend aan de **Herziene Statenvertaling (HSV)**.

Auteur

Gerard Feller

Omslagontwerp

Gerard Feller / AI-ondersteunde illustraties

Illustraties

Ontwikkeld in samenwerking met AI-technologie onder artistieke regie van Gerard Feller.

Eerste
2026

druk

Voorwoord

Jaren geleden vroeg iemand mij:

“Denk je werkelijk dat de hemel gratis is?”

Die vraag bleef mij achtervolgen.

Niet omdat ik het antwoord niet kende, maar omdat ik ontdekte hoe vaak wij mensen leven alsof Gods liefde verdiend moet worden.

Wij reserveren.

Wij vergelijken.

Wij sparen.

Wij bewijzen.

Wij organiseren.

Maar het Koninkrijk van God begint met een uitnodiging.

Niet met een rekening.

Zo ontstond langzaam het beeld van een eenvoudige bus.

Geen luxe touringcar.

Geen VIP-vervoer.

Gewoon een bus die overal stopt.

Bij mensen die nooit gedacht hadden dat zij welkom waren.

Onderweg ontdekte ik dat de grootste hindernissen niet buiten ons liggen.

Maar in onszelf.

Trots.

Controle.

Religie.

Verleden.

Angst.

Zelfs onze goede bedoelingen.

Iedere halte in dit boek laat iets zien van ons eigen hart.

Misschien zult u onderweg glimlachen.

Misschien ook geraakt worden.

Mijn wens is niet dat u dit boek alleen uitleest.

Mijn wens is dat u onderweg zelf de uitnodiging hoort.

“Er is nog plaats.”

Gerard Feller

DEEL I

Instappen

Hoofdstuk 1–5

De uitnodiging.

DEEL II

Onderweg

Hoofdstuk 6–12

De passagiers veranderen.

DEEL III

Dichter bij Huis

Hoofdstuk 13–18

De grote ontdekkingen.

DEEL IV

Thuiskomen

Hoofdstuk 19–20

Epiloog

Hoofdstuk 1 – Een kaartje zonder prijs

Op een mistige maandagmorgen verscheen op onverwachte plaatsen een eenvoudig affiche.

Er stond niets op over vertrektijden, reserveringen of bagage.

Alleen:

GRATIS BUSREIS NAAR DE HEMEL

Vertrek vandaag.

Iedereen welkom.

U hoeft alleen in te stappen.

Onderaan stond geen bedrijfsnaam, geen telefoonnummer en geen kleine lettertjes.

Alleen een klein gouden zegel met één woord:

Genade.

Niemand wist wie de affiches had opgehangen.

Toch stond er die middag een oude, hagelwitte touringcar op een verlaten plein.

Geen reclame.

Geen logo.

Alleen boven de voorruit een bord:

HEMEL – RECHTSTREEKS

De chauffeur droeg geen uniform.

Hij leek eerder op een vriendelijke tuinman dan op een buschauffeur.

Hij glimlachte naar iedere reiziger alsof hij hem al eeuwen kende.

“Welkom.”

“Moet ik betalen?” vroeg een zakenman.

“Nee.”

“Een identiteitsbewijs?”

“Nee.”

“Een aanbevelingsbrief?”

“Ook niet.”

“Hoe weet u dan wie mee mag?”

De chauffeur glimlachte slechts.

“Wie werkelijk wil komen, is welkom.”

Dat antwoord stelde opvallend weinig mensen gerust.

Toch stapten bijna zestig passagiers in.

Er was een beroemde hoogleraar theologie.

Een populaire televisieprediker.

Een bekende atheïst die vooral nieuwsgierig was.

Een influencer die meteen begon te livestreamen.

Een gepensioneerde organist.

Een overtuigd complotdenker.

Een miljardair.

Een straatmuzikant.

Een jonge verpleegkundige.

Een oude weduwe.

En helemaal achterin zat een stille man in versleten kleding.

Niemand had hem begroet.

Niemand had hem opgemerkt.

Toen de bus langzaam begon te rijden, klonk de stem van de chauffeur.

“De reis duurt zolang als nodig is.”

“Hoe lang is dat?” vroeg iemand.

“Dat hangt af van u.”

De passagiers keken elkaar verbaasd aan.

“Wat bedoelt hij daarmee?”

Maar de chauffeur zei niets meer.

Nog geen tien minuten later ontstond de eerste discussie.

De hoogleraar stond op.

“Dames en heren, als wij werkelijk naar de hemel reizen, lijkt het mij verstandig dat ik onderweg een korte lezing geef over de eschatologische ontwikkeling van de hemelse werkelijkheid.”

Hij haalde een stapel aantekeningen uit zijn tas.

“Ik heb ongeveer honderdtachtig dia’s voorbereid.”

Een jonge vrouw vroeg voorzichtig:

“Maar... kunnen we niet gewoon genieten van de reis?”

“Onmogelijk.”

“Waarom niet?”

“Omdat u zonder mijn uitleg onmogelijk zult begrijpen waar u aankomt.”

Precies op dat moment stopte de bus.

Midden op een verlaten weg.

De deur ging open.

De chauffeur keek vriendelijk naar de hoogleraar.

“U mag hier uitstappen.”

De professor keek verontwaardigd.

“Waarom?”

“U hebt geen tijd om naar de hemel te gaan.”

“Hoe bedoelt u?”

“U bent veel te druk bezig haar uit te leggen.”

Boos stapte hij uit.

“Dan geef ik mijn lezing wel ergens anders!”

De deur sloot.

De bus reed verder.

Niemand zei iets.

Na een paar minuten fluisterde de oude weduwe:

“Wat jammer.”

“Wat bedoelt u?”

“Zijn kennis was indrukwekkend.”

Ze keek uit het raam.

“Maar volgens mij verlangde hij meer naar zijn gelijk dan naar God.”

Het bleef lang stil in de bus.

Hoofdstuk 2 – De man met de gouden agenda

De bus reed geruisloos verder.

Niemand wist eigenlijk waarover.

Er was geen snelweg.

Geen richtingaanwijzers.

Geen navigatiesysteem.

Toch leek de chauffeur iedere bocht al eeuwen te kennen.

Binnen was het opmerkelijk stil geworden sinds de hoogleraar was uitgestapt.

Iedereen keek uit het raam.

Het landschap veranderde voortdurend.

De ene keer reden ze door een drukke stad.

Even later langs een uitgestrekte zee.

Daarna door een oud beukenbos waarin het zonlicht als vloeibaar goud tussen de bladeren viel.

“Waar zijn we eigenlijk?” vroeg iemand.

De chauffeur glimlachte in de achteruitkijkspiegel.

“Onderweg.”

“Ja, maar waar?”

“Onderweg.”

Dat antwoord hielp niemand verder.

Plotseling begon ergens midden in de bus een telefoon te rinkelen.

Niet zomaar een ringtone.

Een complete symfonie.

Iedereen keek om.

Een keurige heer in een donkerblauw maatpak schrok zichtbaar.

Hij haalde haastig drie telefoons uit zijn binnenzak.

De eerste bleek niet over te gaan.

De tweede ook niet.

De derde speelde inmiddels een volledig orkest.

“Excuses,” mompelde hij.

Hij nam op.

“Ja?”

Zijn gezicht betrok.

“Nu?”

Hij keek op zijn horloge.

“Dat kan onmogelijk wachten?”

Hij luisterde.

Zijn ademhaling versnelde.

“Nee, nee... verkoop niet! Ik ben over een uur terug.”

Hij hing op.

“Problemen?” vroeg de oude weduwe vriendelijk.

“Problemen?”

Hij lachte nerveus.

“Alleen een kleine beurscorrectie.”

“Hoe klein?”

“Ongeveer driehonderd miljoen.”

Niemand zei iets.

Zelfs de influencer legde haar telefoon even neer.

De zakenman stond op.

“Chauffeur!”

“Ja?”

“Ik moet eruit.”

“Nu al?”

“Ik ben bang van wel.”

“Waarom?”

“Mijn bedrijven hebben mij nodig.”

“Denkt u dat werkelijk?”

“Zonder mij stort alles in.”

De chauffeur keek hem vriendelijk aan.

“Dat is een zware last.”

“Dat is leiderschap.”

“Of hoogmoed.”

Het bleef stil.

De zakenman keek uit het raam.

Buiten zag hij in de verte wolkenkrabbers.

Vergaderzalen.

Koersen.

Schermen.

Zijn wereld.

Hij draaide zich weer om.

“Ik kan onmogelijk alles achterlaten.”

“Dat hoeft ook niet,” zei de chauffeur rustig.

“Alleen uzelf.”

Dat antwoord begreep niemand.

De zakenman liep naar de deur.

Nog voordat hij uitstapte, draaide hij zich om.

“Wanneer vertrekt de volgende bus?”

“Elke dag.”

“Mooi.”

“Maar...”

“Ja?”

“De bus rijdt altijd vandaag.”

“Wat bedoelt u?”

“Er bestaat geen halte die ‘later’ heet.”

Lang keek de man de chauffeur aan.

Toen stapte hij uit.

Hij rende onmiddellijk naar de glazen torens in de verte.

Binnen enkele seconden verdween hij tussen de gebouwen.

De bus reed verder.

Na een tijdje zei de straatmuzikant zacht:

“Denken jullie dat hij ooit terugkomt?”

De chauffeur antwoordde niet meteen.

Pas na een lange stilte zei hij:

“Sommigen missen de bus omdat zij denken dat zij nog alle tijd hebben.”

“En hebben ze die?”

“Dat weet alleen de Vader.”

De oude weduwe keek naar de lege stoel.

“Wat jammer.”

“Waarom?”

“Omdat hij dacht dat hij zijn bedrijven bezat.”

Ze glimlachte droevig.

“Terwijl ze hem al die jaren bezaten.”

Niemand wist daar iets tegenin te brengen.

De bus reed verder.

Steeds lichter.

Steeds stiller.

En vreemd genoeg leek het alsof de overgebleven reizigers elkaar voor het eerst werkelijk begonnen te zien.

De chauffeur keek even in de spiegel.

Hij glimlachte.

“Nu begint de reis pas echt.”

Hoofdstuk 3 – De vrouw met miljoenen volgers

Nauwelijks was de bus weer op gang gekomen of een melodie vulde het gangpad.

Geen muziek.

Een herkenningsdeuntje.

“Nieuwe volger!”

Iedereen keek op.

De jonge vrouw op de derde rij glimlachte tevreden.

Ze hield haar telefoon omhoog.

“Dames en heren,” zei ze opgewekt, “we zitten al op tweehonderdduizend kijkers.”

“Waar kijken ze naar?” vroeg de straatmuzikant.

“Naar ons.”

“Waarom?”

“Omdat mensen alles willen zien.”

De oude weduwe glimlachte.

“Zelfs een bus?”

“Juist een bus.”

De jonge vrouw draaide de camera naar zichzelf.

“Lieve vrienden! Vandaag maak ik iets unieks mee. Een exclusieve reis naar de hemel. Vergeet niet te liken, te delen en te abonneren!”

Ze draaide de camera naar de chauffeur.

“Mag ik u een paar vragen stellen?”

“Dat mag.”

“Hoe voelt het om de hemelbus te besturen?”

“Vreemd.”

“O?”

“De meeste mensen kijken liever naar de bus dan uit het raam.”

Ze lachte.

“Dat is een mooie quote!”

Ze tikte razendsnel.

“De meeste mensen kijken liever naar de bus dan uit het raam.”

Binnen enkele seconden verschenen duizenden hartjes op haar scherm.

“Zie je wel? Ze vinden hem geweldig.”

De chauffeur glimlachte slechts.

Even later reed de bus langs een dal vol bloemen.

Kleuren die niemand ooit eerder had gezien.

Geuren die herinneringen oproepen aan een thuis dat niemand zich bewust kon herinneren.

Iedereen keek ademloos naar buiten.

Behalve de influencer.

Zij filmde de mensen die naar buiten keken.

“Kijk eens hoe ontroerd ze zijn.”

De verpleegkundige zei zacht:

“Je kunt ook gewoon zelf kijken.”

“Later.”

“Misschien is later te laat.”

“Nee hoor.”

“De opname blijft.”

De oude weduwe schudde langzaam haar hoofd.

“Een opname bewaart het beeld.”

“Precies.”

“Maar niet de verwondering.”

Voor het eerst aarzelde de jonge vrouw.

Op dat moment trilde haar telefoon.

VERBINDING VERBROKEN

Ze fronste.

Geen bereik.

Ze keek opnieuw.

Nog steeds niets.

Geen wifi.

Geen mobiel netwerk.

Geen satellietverbinding.

“Heeft iemand internet?”

Niemand antwoordde.

Ze liep naar de chauffeur.

“Volgens mij is er een storing.”

“Nee.”

“Mijn telefoon doet niets.”

“Dat klopt.”

“Waarom?”

“Omdat we te dicht bij de hemel komen.”

“Wat heeft dat ermee te maken?”

“Daar is niets belangrijker dan de werkelijkheid.”

“Maar mijn volgers...”

“Kunnen niet met je meekijken.”

“Dan weten ze niet wat ik meemaak!”

“Misschien hoeft niet alles gedeeld te worden.”

Ze keek hem ongelovig aan.

“Maar... als niemand het ziet...”

Ze zweeg.

Na een lange stilte fluisterde ze:

“...heeft het dan wel betekenis?”

De chauffeur remde zacht.

De bus stopte bij een klein perron.

Er stond geen gebouw.

Geen bord.

Alleen een eenvoudige bank onder een oude boom.

De deur ging open.

“Je mag hier uitstappen.”

“Waarom?”

“Omdat je nog ontdekt moet worden.”

“Maar ik ben ontdekt.”

“Door miljoenen mensen.”

Hij keek haar vriendelijk aan.

“Maar nog niet door jezelf.”

Ze keek naar haar zwarte scherm.

Geen meldingen.

Geen likes.

Geen reacties.

Geen applaus.

Alleen haar eigen spiegelbeeld.

Heel langzaam stapte ze uit.

Voordat de deur sloot, draaide ze zich nog één keer om.

“Als ik ooit terugkom...”

De chauffeur knikte.

“Dan hoop ik dat je niets meer hoeft te bewijzen.”

Ze glimlachte flauwtjes.

Voor het eerst sinds het begin van de reis zonder camera.

Toen reed de bus verder.

Het bleef lang stil.

De straatmuzikant pakte voorzichtig zijn oude gitaar.

Hij speelde een eenvoudige melodie.

Geen virtuoos stuk.

Geen concert.

Gewoon een lied.

De oude weduwe sloot haar ogen.

Een kind begon zacht mee te neuriën.

Zelfs de filosoof zweeg.

Toen de laatste toon wegstierf, zei de chauffeur:

“Dat was mooi.”

“Er luisterde niemand,” zei de muzikant.

De chauffeur keek hem even in de spiegel aan.

“Hoe weet je dat?”

De muzikant begreep het niet.

Maar de oude weduwe wel.

Ze glimlachte.

“Misschien...”

“...luisteren we nooit voor een leeg heelal.”

En ergens, heel even, leek het alsof de wind buiten de melodie verder droeg.

Naar Iemand die al de hele reis meeluisterde.

Hoofdstuk 4 – De dominee die de hemel wilde organiseren

Er waren inmiddels nog maar vijfenvijftig passagiers over.

Niemand had het hardop gezegd, maar iedereen voelde dat de lege stoelen begonnen op te vallen.

Toch leek de bus groter te worden.

Ruimer.

Lichter.

Alsof de stilte zelf meer ruimte kreeg.

Op de vierde rij zat al uren een predikant.

Hij had vriendelijk geglimlacht toen iedereen instapte.

Hij had voor iedereen gebeden.

Hij kende de Bijbel bijna uit zijn hoofd.

En toch keek hij de hele reis bezorgd om zich heen.

Eindelijk stond hij op.

“Mag ik iets zeggen?”

De chauffeur knikte.

“Natuurlijk.”

“Beste mensen...”

Hij schraapte zijn keel.

“Ik maak mij zorgen.”

“Waarover?” vroeg de verpleegkundige.

“Over deze reis.”

Iedereen keek hem aan.

“Ik zie geen liturgie.”

“Nee.”

“Geen gezang.”

“Nog niet.”

“Geen geloofsbelijdenis.”

“Nee.”

“Geen kerkorde.”

“Nee.”

“Geen programma.”

“Ook niet.”

De predikant fronste.

“Dat lijkt mij riskant.”

De chauffeur glimlachte.

“Waarom?”

“Omdat de hemel ordelijk is.”

“Dat is waar.”

“Dan moeten wij ons voorbereiden.”

“Waarop?”

“Op de hemel.”

De chauffeur keek even naar buiten.

“We zijn ons al aan het voorbereiden.”

“Nee.”

“Hoe bedoelt u?”

“Wij moeten commissies vormen.”

Niemand zei iets.

“Een commissie?”

“Voor de muziek.”

“Een commissie voor de ontvangst.”

“Een commissie voor de leer.”

“Een commissie voor de juiste uitleg.”

De straatmuzikant stak voorzichtig zijn hand op.

“Mag ik een vraag stellen?”

“Natuurlijk.”

“Wie heeft u gevraagd dat allemaal te organiseren?”

De dominee keek verbaasd.

“Niemand.”

“Waarom doet u het dan?”

“Omdat iemand het moet doen.”

De chauffeur glimlachte.

“En als ik dat nu eens ben?”

De predikant keek hem onderzoekend aan.

“Maar... u bent de chauffeur.”

“Juist.”

“Dan bestuurt u de bus.”

“Ja.”

“En wie bestuurt de reis?”

De predikant wilde antwoorden.

Maar er kwam niets.

Na een tijdje zei hij zacht:

“Dat had ik eigenlijk nog niet bedacht.”

De bus reed ondertussen een heuvel op.

Boven op de heuvel stond een schitterend gebouw.

Niet groot.

Niet indrukwekkend.

Maar vol licht.

Boven de ingang stond slechts één woord.

RUST

“Is dat de hemel?” vroeg iemand.

“Nee,” zei de chauffeur.

“Wat dan?”

“Een plek waar vermoeide mensen leren niets te hoeven verdienen.”

De predikant keek naar zijn aktetas.

Daarin zaten:

Drie preken.

Een beleidsplan.

Een conceptvisie.

Een map met notulen.

Een schema voor de komende tien jaar.

Hij hield de tas steviger vast.

“Mag ik dit meenemen?”

“Dat mag.”

“Mooi.”

“Maar...”

“Ja?”

“Je zult het daar nooit openmaken.”

Hij keek verwonderd op.

“Waarom niet?”

“Omdat niemand daar meer hoeft te bewijzen dat hij gelijk heeft.”

Er viel een stilte die langer duurde dan alle voorgaande stiltes samen.

Langzaam liep de predikant naar de deur.

Hij keek nog één keer de bus rond.

“Ik denk...”

Hij slikte.

“...dat ik eerst mijn kerk moet afmaken.”

“Welke kerk?” vroeg de oude weduwe.

“Die waarvan ik altijd gedacht heb dat ze van mij was.”

Hij stapte uit.

Terwijl de deur langzaam sloot, keek de chauffeur hem liefdevol aan.

“Wanneer je ontdekt dat de Kerk altijd van Mij is geweest...”

“...staat de deur nog steeds open.”

De bus reed verder.

Niemand sprak.

Pas na enkele kilometers verbrak het kind de stilte.

“Waarom moeten zoveel mensen uitstappen?”

De chauffeur keek in de spiegel.

“Ik stuur niemand weg.”

“Maar ze gaan wel.”

“Ja.”

“Waarom?”

“Omdat liefde nooit iemand vasthoudt.”

“Maar U wilt toch dat iedereen aankomt?”

De chauffeur glimlachte.

“Meer dan jij kunt begrijpen.”

“Waarom houdt U ze dan niet tegen?”

Hij antwoordde heel zacht.

“Omdat een gedwongen hemel...”

“...geen hemel meer zou zijn.”

Niemand zei nog iets.

Zelfs de filosoof schreef niets op.

En de straatmuzikant speelde niet.

Iedereen keek alleen maar naar de lege stoel van de dominee.

Toen zei de oude weduwe bijna fluisterend:

“Misschien...”

“...zijn de gevaarlijkste afgoden niet van goud.”

“Maar van goede bedoelingen.”

De chauffeur keek haar in de spiegel aan.

Zijn ogen glansden.

“Je bent dichterbij de waarheid dan je zelf vermoedt.”

En buiten werd de lucht helderder.

Niet omdat de zon feller scheen.

Maar omdat de reis steeds meer leek op een thuiskomst.

Hoofdstuk 5 – De filosoof die eerst alles zeker wilde weten

De bus reed inmiddels door een landschap dat niemand kon beschrijven.

Het leek alsof de wereld steeds echter werd.

De kleuren waren dieper.

De geuren rijker.

Zelfs de stilte had een eigen klank.

“Is het jullie opgevallen,” vroeg de straatmuzikant, “dat alles steeds levendiger wordt?”

De oude weduwe knikte.

“Alsof wij niet dichterbij een plaats komen...”

“...maar dichterbij de Werkelijkheid.”

Vooraan in de bus schoof een man zijn bril recht.

Hij had tot nu toe niets gezegd.

Zijn schoot lag vol notitieboeken.

Op elk boek stond een etiket.

Bestaan.

Bewustzijn.

Vrije wil.

God.

Hij sloot langzaam zijn vulpen.

“Mag ik een vraag stellen?”

“Natuurlijk,” zei de chauffeur.

“Hoe weet ik zeker dat deze bus werkelijk naar de hemel rijdt?”

“Dat weet je niet.”

“Dat is onbevredigend.”

“Waarom?”

“Omdat ik alleen beslissingen neem op basis van voldoende bewijs.”

De chauffeur knikte.

“Dat is verstandig.”

De filosoof keek verrast op.

“Vindt u?”

“Tot op zekere hoogte.”

“Waar ligt die grens?”

De chauffeur glimlachte.

“Heb je ooit iemand liefgehad?”

De man aarzelde.

“Dat doet er niet toe.”

“Toch wel.”

“Wist je toen met absolute zekerheid dat die liefde nooit beantwoord zou worden?”

“Nee.”

“En toch gaf je je hart.”

“Dat is iets anders.”

“Is het dat?”

De filosoof zweeg.

Na enkele minuten begon hij opnieuw.

“Bestaat de hemel objectief?”

“Ja.”

“Kunt u dat bewijzen?”

“Ik zou het kunnen.”

“Waarom doet u dat dan niet?”

“Omdat een bewijs je misschien zou overtuigen...”

“...maar geen vertrouwen leert.”

De filosoof schreef driftig mee.

“Interessant.”

De chauffeur keek hem vriendelijk aan.

“Schrijf je alles op?”

“Alles.”

“Waarom?”

“Omdat ik niets wil vergeten.”

“En lukt dat?”

De man keek naar zijn stapel schriften.

Hij dacht na.

“Eigenlijk niet.”

“Waarom niet?”

“Omdat iedere nieuwe gedachte weer nieuwe vragen oproept.”

De chauffeur knikte.

“Dat is de aard van het denken.”

“Is dat verkeerd?”

“Helemaal niet.”

“Waarom kijkt u dan zo?”

“Omdat je probeert met een lamp de zon te onderzoeken.”

De filosoof keek verbaasd.

“Dat begrijp ik niet.”

“Een lamp is een prachtig hulpmiddel.”

“Ja.”

“Maar niet wanneer de zon zelf opkomt.”

Op dat moment brak de mist open.

In de verte verscheen een licht.

Niet fel.

Niet verblindend.

Maar warm.

Een licht dat eerder leek te roepen dan te schijnen.

De hele bus werd stil.

Zelfs het kind hield op met praten.

De filosoof stond langzaam op.

“Mag ik dichterbij?”

“Natuurlijk.”

Hij liep naar het voorste raam.

Hij keek.

Lang.

Heel lang.

Toen pakte hij haastig een notitieboek.

Hij wilde beschrijven wat hij zag.

Hij schreef één regel.

Streepte hem door.

Schreef opnieuw.

Scheurde de bladzijde eruit.

Begon opnieuw.

Na een kwartier lagen tientallen verfrommelde vellen papier op de grond.

“Het lukt niet.”

“Nee,” zei de chauffeur.

“Waarom niet?”

“Omdat sommige werkelijkheden groter zijn dan woorden.”

“Maar ik moet het begrijpen.”

“Waarom?”

“Omdat ik anders niet verder kan.”

De chauffeur remde.

De bus stopte naast een oude bibliotheek.

Een indrukwekkend gebouw.

Miljoenen boeken.

Geen enkel stofdeeltje.

Boven de ingang stond:

DE BIBLIOTHEEK VAN ALLE VRAGEN

De filosoof keek ademloos.

“Wat is dit?”

“Hier worden alle vragen bewaard.”

“En de antwoorden?”

“Die liggen ergens anders.”

“Waar?”

De chauffeur glimlachte.

“In een Persoon.”

De filosoof keek naar de bibliotheek.

Daarna naar de bus.

Toen weer naar de bibliotheek.

“Mag ik hier eerst wat onderzoek doen?”

“Dat mag.”

“Hoe lang?”

“Zolang je nodig denkt te hebben.”

“En de bus?”

“Die wacht niet.”

Hij aarzelde.

Zijn hand rustte op de deur.

“Misschien haal ik jullie later wel in.”

De chauffeur keek hem liefdevol aan.

“Dat hoop Ik.”

De filosoof stapte uit.

Hij liep haastig de enorme bibliotheek binnen.

Nog voordat de deur achter hem sloot, had hij alweer een boek uit de kast gehaald.

De bus reed verder.

Het kind keek hem na.

“Komt hij terug?”

De chauffeur antwoordde niet direct.

Na een lange stilte zei Hij:

“Sommige mensen zoeken hun hele leven naar de waarheid.”

Hij keek even omhoog.

“Terwijl de Waarheid al die tijd naast hen heeft gezeten.”

De oude weduwe sloot haar ogen.

Er rolde een traan over haar wang.

Niet van verdriet.

Maar omdat zij plotseling vermoedde dat de chauffeur méér wist dan hij tot nu toe had laten zien.

En heel even...

heel even...

leek het alsof het licht van de ondergaande zon de littekens in zijn handen zichtbaar maakte.

Maar toen knipperde iedereen met de ogen.

En was het weer verdwenen.

Hoofdstuk 6 – De man die de beste plaats wilde

Er waren nog maar tweeënvijftig reizigers over.

De lege stoelen vielen niemand meer op.

Sterker nog...

Niemand kon zich herinneren wie er precies op gezeten had.

Alleen de oude weduwe keek af en toe naar een lege stoel en fluisterde zacht:

“God zegene je.”

De bus reed een lange laan op.

Aan weerszijden stonden bomen die hun takken als een erehaag over de weg bogen.

Hun bladeren glinsterden alsof ze licht in plaats van dauw vasthielden.

“Wat een prachtige weg,” zei de verpleegkundige.

“Dit is de Weg van de Verwachting,” antwoordde de chauffeur.

“Waarom heet hij zo?”

“Omdat iedereen die hier rijdt, denkt te weten wat hem straks te wachten staat.”

“En weten ze het?”

“Nauwelijks.”

Achter in de bus stond plotseling een statige heer op.

Hij droeg een donker driedelig pak, een gouden horloge en een wandelstok met een zilveren knop.

Zijn schoenen glommen alsof ze nog nooit een stoffige weg hadden gezien.

Hij keek de bus rond alsof hij een vergadering opende.

“Mag ik uw aandacht?”

Niemand antwoordde.

Toch sprak hij verder.

“Ik vermoed dat wij bijna aankomen.”

De chauffeur glimlachte.

“Misschien.”

“Dan lijkt het mij verstandig enkele zaken vooraf te regelen.”

“Welke zaken?”

“De zitplaatsen.”

Het kind keek verbaasd op.

“Welke zitplaatsen?”

“In de hemel natuurlijk.”

Er viel een korte stilte.

De man vervolgde:

“Ik heb mijn hele leven de kerk trouw gediend.”

Hij begon op zijn vingers te tellen.

“Vijfentwintig jaar kerkenraad.”

“Twintig jaar voorzitter van het bouwfonds.”

“Veertig jaar collectemunten geteld.”

“Drie kerkgebouwen helpen realiseren.”

Hij keek tevreden rond.

“Ik neem aan dat daar rekening mee gehouden wordt.”

De straatmuzikant fluisterde tegen de verpleegkundige:

“Ik wist niet dat je in de hemel kon reserveren.”

De chauffeur keek de man vriendelijk aan.

“En waar zou u willen zitten?”

“Helemaal vooraan.”

“Waarom?”

“Dan ben ik dicht bij de Koning.”

“En waarom wilt u dicht bij de Koning zitten?”

“Zodat iedereen kan zien hoe dicht ik bij Hem zit.”

De woorden bleven even in de lucht hangen.

De man leek zelf niet te merken wat hij gezegd had.

De oude weduwe keek naar buiten.

Een traan glansde in haar oog.

De chauffeur vroeg zacht:

“Hebt u ooit naast iemand gezeten die niemand wilde?”

De man dacht na.

“Niet dat ik weet.”

“Hebt u ooit de laatste plaats gekozen?”

“Waarom zou ik?”

“Omdat de Koning daar vaak zat.”

Het werd stil.

Heel stil.

Toen begon het kind te lachen.

Niet spottend.

Gewoon vrolijk.

“Mijn opa zei altijd dat Jezus nergens een gereserveerde stoel had.”

Iedereen glimlachte.

Zelfs de statige heer.

Maar hij herstelde zich snel.

“Toch lijkt enige orde mij wenselijk.”

Op dat moment remde de bus.

Naast de weg stond een prachtig gebouw.

Geen paleis.

Geen kathedraal.

Maar een enorm theater.

Boven de ingang stond:

HET HUIS VAN HET APPLAUS

Van binnen klonk gejuich.

Daverend applaus.

Staande ovaties.

De man luisterde ademloos.

“Voor wie is dat?”

“Voor iedereen die graag bewonderd wil worden.”

“Is dat verkeerd?”

“Nee.”

“Waarom stoppen we dan?”

“Omdat sommigen liever applaus ontvangen...”

“...dan geliefd zijn.”

De man keek naar het theater.

Het applaus zwol aan.

Hij hoorde zijn naam.

Steeds harder.

Steeds duidelijker.

Hij keek naar de bus.

Daar was het stil.

Niemand bewonderde hem.

Niemand prees hem.

Niemand noemde zijn verdiensten.

Alleen de chauffeur keek hem aan.

Met een blik die dieper ging dan bewondering.

Een blik die zei:

“Ik ken je.”

De man slikte.

Hij keek opnieuw naar het theater.

Zijn naam werd nu gezongen.

Hij glimlachte.

“Misschien...”

“...kom ik straks wel weer.”

De chauffeur knikte.

“De deur blijft open.”

De man stapte uit.

Nog voordat hij het theater bereikt had, klonk een oorverdovend applaus.

Hij boog.

Nog eens.

En nog eens.

De deuren sloten zich achter hem.

De bus reed verder.

Na een tijdje zei de straatmuzikant:

“Wat vreemd.”

“Wat?”

“In dat theater hoorde hij alleen zijn eigen naam.”

“Ja.”

“Maar niemand anders.”

De chauffeur knikte.

“Applaus kan een mens omringen...”

“...zonder hem ooit werkelijk te ontmoeten.”

Het kind liep naar voren.

“Mag ik iets vragen?”

“Natuurlijk.”

“Als we straks bij de Koning zijn...”

“Ja?”

“Denkt U dat Hij weet wie ik ben?”

De chauffeur keek hem even aan.

Er verscheen een glimlach die ouder leek dan de sterren.

“Nog vóór jij wist dat je bestond.”

Het kind knikte tevreden.

“Dan hoef ik me geen zorgen te maken.”

Hij liep terug naar zijn stoel.

De oude weduwe keek hem na.

“Kinderen stellen soms vragen...”

“...waar geleerden hun hele leven over schrijven.”

De chauffeur antwoordde niet.

Maar in de spiegel leek het alsof Zijn ogen even vochtig werden.

En niemand begreep waarom.

Behalve misschien...

...de stille man achter in de bus.

Die voor het eerst sinds het vertrek zacht glimlachte.

Hoofdstuk 7 – De vrouw met de zware koffers

Toen de bus de volgende morgen verder reed, stond er al iemand langs de weg.

Niemand had gezien waar zij vandaan kwam.

Ze droeg drie grote koffers.

Een zwarte.

Een bruine.

En een oude, versleten leren koffer waarvan de sluiting met een touwtje was vastgebonden.

De chauffeur stopte.

“Stap maar in.”

“Mag dat?”

“Natuurlijk.”

Ze probeerde haar bagage naar binnen te tillen.

Iedereen hielp een beetje.

Behalve de koffers.

Die leken zwaarder te worden naarmate meer mensen eraan trokken.

De straatmuzikant pakte de kleinste.

Hij kreeg hem nauwelijks van de grond.

“Wat zit hierin?”

De vrouw haalde haar schouders op.

“Herinneringen.”

De verpleegkundige tilde de bruine koffer op.

“En deze?”

“Spijt.”

Ze keek naar de derde.

“En die grote?”

De vrouw antwoordde zo zacht dat bijna niemand het hoorde.

“Onvergeven mensen.”

Er viel een stilte.

De chauffeur keek haar vriendelijk aan.

“Neem plaats.”

Ze ging zitten.

Maar hield alle drie de koffers stevig op schoot.

Na een tijdje zei de oude weduwe:

“Je mag ze ook op de grond zetten.”

“Nee.”

“Waarom niet?”

“Ze horen bij mij.”

“Dat denk je.”

“Nee, dat weet ik.”

Het kind keek nieuwsgierig.

“Wat zit er dan in?”

De vrouw opende de eerste koffer een klein stukje.

Iedereen verwachtte foto's.

Of brieven.

Maar er lag niets tastbaars in.

Alleen stemmen.

“Omdat jij er was...”

“Dat had je nooit mogen zeggen.”

“Ik zal je nooit vergeven.”

“Je bent mislukt.”

“Je bent niets waard.”

Ze sloeg de koffer haastig dicht.

Niemand zei iets.

Na een uur begon ze zichtbaar moe te worden.

De koffers leken steeds zwaarder.

Ze moest beide armen gebruiken om ze vast te houden.

De verpleegkundige vroeg voorzichtig:

“Mag ik er eentje dragen?”

“Nee.”

“Waarom niet?”

“Omdat het mijn pijn is.”

De bus reed langzaam een smalle brug op.

Midden op de brug stopte de chauffeur.

Hij stond op.

Dat had hij nog niet eerder gedaan.

Hij liep rustig naar haar toe.

“Mag ik één koffer vasthouden?”

Ze keek hem wantrouwig aan.

“U begrijpt niet hoe zwaar ze zijn.”

“Dat weet Ik.”

“Nee.”

“Niemand weet dat.”

De chauffeur glimlachte.

“Probeer het eens.”

Heel aarzelend gaf ze Hem de kleinste koffer.

Op het moment dat Hij hem aanraakte...

...werd hij licht.

Zo licht dat een kind hem met één hand kon optillen.

De vrouw staaarde Hem aan.

“Hoe deed U dat?”

“Ik heb hem niet lichter gemaakt.”

“Nee?”

“Ik heb hem gedragen.”

Ze begreep het niet.

Niemand begreep het.

Alleen de stille man achter in de bus keek op.

Voor het eerst sprak hij.

Zijn stem was warm.

Bijna fluisterend.

“Lasten worden nooit kleiner...”

“...maar liefde maakt schouders sterker.”

Iedereen draaide zich om.

Het was de eerste keer dat hij iets zei.

De straatmuzikant glimlachte.

“Dat is mooi gezegd.”

De man knikte alleen maar.

Verder zei hij niets.

De vrouw pakte haar koffer terug.

Onmiddellijk werd hij weer zwaar.

Ze keek verbaasd.

“Waarom?”

De chauffeur antwoordde zacht:

“Omdat je hem weer alleen draagt.”

De vrouw keek naar haar andere koffers.

Toen naar de chauffeur.

“Als U ze kunt dragen...”

“...waarom neemt U ze dan niet gewoon allemaal mee?”

Zijn antwoord kwam na een lange stilte.

“Omdat liefde zich niet opdringt.”

“Maar ik wil ze kwijt.”

“Wil je ze echt kwijt?”

Ze keek naar de grootste koffer.

Haar vingers streelden het versleten leer.

“Eigenlijk...”

“...weet ik niet meer wie ik ben zonder mijn verdriet.”

Niemand zei iets.

Dat antwoord leek iedereen onverwacht diep te raken.

De bus reed verder.

Nog uren bleef het stil.

Pas tegen de avond zei de oude weduwe zacht:

“Misschien is vergeving niet vergeten.”

“Nee,” zei de chauffeur.

“Wat is het dan?”

Hij keek even in de spiegel.

“Vergeving is besluiten dat je je wond niet langer als je identiteit zult dragen.”

De vrouw keek uit het raam.

Voor het eerst zette ze één koffer voorzichtig naast haar stoel.

Niemand zei er iets van.

Maar de bus leek plotseling iets lichter te rijden.

En buiten, heel in de verte, verscheen aan de horizon een stad.

Niet scherp.

Niet dichtbij.

Maar badend in een licht dat nergens vandaan leek te komen...

...en toch overal was.

Hoofdstuk 8 – De man met de kaart

Op de derde dag van de reis gebeurde iets merkwaardigs.

Niemand wist meer hoe lang ze onderweg waren.

Er waren geen klokken.

Geen kilometerpalen.

Zelfs de zon leek zich niet te haasten.

Toch werd niemand moe.

Alleen ongeduldig.

Vooral één passagier.

Hij zat al sinds het vertrek op de eerste rij.

Een keurige man met een leren aktetas.

Elke morgen haalde hij een grote wegenkaart tevoorschijn.

Niet zomaar een kaart.

Een atlas.

Zo dik als een Bijbel.

Hij spreidde hem uit over drie lege stoelen.

Met een rood potlood trok hij lijnen.

Hij mat afstanden.

Berekenende blikken gleden van de kaart naar het landschap en weer terug.

Eindelijk stond hij op.

“Chauffeur?”

“Ja?”

“Mag ik u iets vragen?”

“Natuurlijk.”

“Waar rijden wij precies?”

“Vooruit.”

“Dat begrijp ik.”

“Mooi.”

“Maar over welke weg?”

“Over de juiste.”

De man zuchtte.

“Dat is geen antwoord.”

“Dat is wel een antwoord.”

“Geen bruikbaar antwoord.”

De chauffeur glimlachte.

“Voor wie?”

“Voor mij.”

De man hield zijn atlas omhoog.

“Kijk.”

“Volgens deze kaart hadden we gisteren al moeten aankomen.”

De chauffeur keek aandachtig naar de kaart.

“Dat is een mooie kaart.”

“Dat dacht ik ook.”

“Wie heeft haar gemaakt?”

“De grootste kenners.”

“Zijn ze ooit in de hemel geweest?”

De man zweeg.

“Nou...”

“Niet letterlijk.”

“Dan is het misschien geen kaart van de hemel.”

De man keek bijna beledigd.

“Maar dit is de officiële editie!”

“Waarvan?”

“...van de route.”

De chauffeur knikte.

“Dat verklaart veel.”

Het kind kwam nieuwsgierig dichterbij.

“Mag ik kijken?”

“Natuurlijk.”

Het kind bestudeerde de kaart.

“Er staat helemaal geen rivier op.”

“Welke rivier?”

“Die waar we vanochtend langs reden.”

De man bladerde driftig.

“Nee.”

“En dat bos ook niet.”

“Nee.”

“En die bloemen?”

“Nee.”

“En die berg?”

“Nee.”

Het kind keek op.

“Dan klopt de kaart niet.”

De man schudde zijn hoofd.

“De kaart klopt altijd.”

“Ook als de weg anders loopt?”

“Juist dan.”

De oude weduwe glimlachte.

“Misschien is de kaart niet verkeerd.”

“Nee?”

“Misschien is ze alleen te klein.”

De man luisterde niet meer.

Hij liep naar voren.

“Mag ik even naast u zitten?”

“Dat mag.”

Hij ging naast de chauffeur zitten.

“Ik wil graag begrijpen waarom u anders rijdt dan de kaart aangeeft.”

De chauffeur vroeg rustig:

“Vertrouw je Mij?”

“Dat is het punt juist.”

“Nee.”

“Wat is dan het punt?”

“Ik wil eerst weten of ik U kan vertrouwen.”

De chauffeur keek een tijdlang zwijgend door de voorruit.

Toen zei Hij:

“Als je pas vertrouwt nadat je alles begrijpt...”

“...vertrouw je uiteindelijk alleen jezelf.”

De man sloeg zijn ogen neer.

De bus reed verder.

Even later kwamen ze bij een kruispunt.

Links stond een groot bord.

SNELSTE ROUTE

Rechts een kleiner bord.

VERTRAAGD VERKEER

De chauffeur sloeg rechtsaf.

“Waarom?” riep de man.

“Links is veel korter!”

“Dat lijkt zo.”

“Dat staat op de kaart.”

“Ja.”

“Waarom gaan we dan rechts?”

De chauffeur wees naar een groep mensen langs de weg.

Oude mensen.

Zieken.

Kinderen.

Mensen die verdwaald waren.

De bus stopte.

De chauffeur opende de deur.

“Er is nog plaats.”

Een oude man stapte aarzelend in.

Een meisje met een kapotte pop.

Een blinde vrouw.

Een jongen met een gebroken arm.

Ze gingen zwijgend zitten.

De man met de kaart keek verbaasd.

“Maar nu komen we later aan.”

“Ja.”

“Waarom doet u dat?”

De chauffeur keek hem aan.

“Omdat liefde zelden de kortste route kiest.”

Niemand zei iets.

Na een lange stilte rolde de man zijn atlas langzaam op.

Voor het eerst sinds het vertrek legde hij hem naast zich neer.

Niet weg.

Maar ook niet meer op schoot.

Het kind glimlachte.

“Dat is beter.”

“Waarom?”

“Omdat je nu eindelijk uit het raam kunt kijken.”

De man draaide zijn hoofd.

Hij keek naar buiten.

En zag iets wat al die dagen al naast de weg had gestaan.

Een klein houten bord.

Zo eenvoudig dat niemand het eerder had opgemerkt.

Er stond slechts één zin op.

Wie de Weg zoekt zonder de Gids, verdwaalt zelfs op de juiste kaart.

Hij voelde iets in zich breken.

Niet zijn verstand.

Maar zijn behoefte om het stuur in handen te houden.

En voor het eerst sinds de reis begon...

...genoot hij van het uitzicht.

Zonder te weten waar de volgende bocht heen zou leiden.

De chauffeur glimlachte.

Heel even.

Alsof dit precies was waar de reis voor bedoeld was.

Hoofdstuk 9 – De man die het stuur wilde vasthouden

De bus reed al uren over een kronkelende bergweg.

Links steeg een steile rotswand omhoog.

Rechts gaapte een diepe afgrond.

Het uitzicht was adembenemend.

Dat vond bijna iedereen.

Behalve meneer Van Dijk.

Hij had al de hele ochtend onrustig op zijn stoel heen en weer geschoven.

Steeds keek hij naar de chauffeur.

Dan weer naar de weg.

Dan weer naar de chauffeur.

Eindelijk hield hij het niet meer uit.

“Mag ik iets vragen?”

“Natuurlijk,” zei de chauffeur.

“Hebt u eigenlijk wel een rijbewijs?”

De hele bus begon te lachen.

De chauffeur ook.

“Ja.”

“Mag ik het zien?”

“Waarom?”

“Gewoon... voor de zekerheid.”

De chauffeur keek even naar het kind.

“Wat denk jij?”

Het kind haalde zijn schouders op.

“Ik heb nog nooit aan een buschauffeur gevraagd of hij een rijbewijs had.”

“Waarom niet?”

“Omdat ik al ingestapt was.”

Iedereen glimlachte.

Maar meneer Van Dijk niet.

“Toch zou het mij geruststellen.”

De chauffeur knikte.

“Dat begrijp Ik.”

Hij pakte een klein leren mapje uit zijn jaszak.

Meneer Van Dijk bekeek het aandachtig.

Er stond geen foto in.

Geen stempel.

Geen nummer.

Alleen één regel.

IK BEN

“Dat is geen rijbewijs.”

“Nee.”

“Wat is het dan?”

“Mijn Naam.”

“Daar kan ik niets mee.”

“Dat weet Ik.”

Meneer Van Dijk gaf het mapje terug.

“Ik vind het eerlijk gezegd nogal vaag.”

De chauffeur glimlachte.

“Dat zeiden ooit meer mensen.”

De bus begon juist op dat moment aan een scherpe haarspeldbocht.

Iedereen voelde hoe soepel de chauffeur stuurde.

Geen schok.

Geen slip.

Geen angst.

Alleen een rustige, zekere beweging.

Toch kneep meneer Van Dijk zijn ogen dicht.

“Voorzichtig!”

“Dat ben Ik.”

“Niet zo dicht langs de rand!”

“Ik weet waar de rand ligt.”

“Maar ik niet!”

“Precies.”

Na enkele minuten stond hij op.

Hij liep naar voren.

“Mag ik even?”

“Wat bedoelt u?”

“Het stuur.”

“Wat wil je daarmee doen?”

“Een klein stukje overnemen.”

Het kind begon te giechelen.

De straatmuzikant verslikte zich bijna in zijn koffie.

Zelfs de oude weduwe kon een glimlach niet onderdrukken.

“U lacht,” zei meneer Van Dijk.

“Maar ik rijd al veertig jaar schadevrij.”

“Dat geloof Ik graag,” antwoordde de chauffeur.

“Dan begrijpt u mijn zorg.”

“Jawel.”

“Mooi.”

“Maar deze weg hebt u nog nooit gereden.”

Meneer Van Dijk keek uit het raam.

“Nee.”

“Ik wel.”

Hij zweeg.

“Hoe vaak?”

De chauffeur keek een ogenblik voor zich uit.

Zijn antwoord klonk bijna als een herinnering.

“Zo vaak...”

“...dat Ik iedere steen bij naam ken.”

Er viel een stilte.

Toen vroeg het kind:

“Hebben stenen namen?”

De chauffeur glimlachte.

“Als hun Maker ze kent wel.”

Op dat moment sprong er plotseling een hert de weg op.

De bus week soepel uit.

Geen paniek.

Geen gegil.

Alleen een rustige beweging van het stuur.

Het hert bleef even staan.

Keek de bus aan.

En verdween weer tussen de bomen.

Meneer Van Dijk liet zich langzaam terug in zijn stoel zakken.

“Ik had waarschijnlijk geremd.”

“Ja.”

“Was dat verkeerd?”

“Niet verkeerd.”

“Maar?”

“Dan was de bus misschien gaan slippen.”

Hij dacht daar lang over na.

Nog nooit had hij beseft dat ingrijpen soms gevaarlijker kon zijn dan vertrouwen.

Die avond zat hij alleen achter in de bus.

Naast de stille man.

Ze zeiden lange tijd niets.

Toen vroeg meneer Van Dijk:

“Vertrouwt u de chauffeur eigenlijk helemaal?”

De stille man keek door het raam naar de sterren.

“Niet omdat ik alles begrijp.”

“Waarom dan?”

“Omdat ik Hem ken.”

“Hoe lang al?”

De man glimlachte.

Er lag iets onpeilbaars in zijn ogen.

“Van vóór de eerste morgen.”

Meneer Van Dijk keek hem verbaasd aan.

“Dat is een merkwaardig antwoord.”

“Dat weet ik.”

“Wat bedoelt u ermee?”

De stille man antwoordde niet.

Hij wees alleen naar de chauffeur.

Op datzelfde moment begon de chauffeur zacht een oud lied te neuriën.

Niemand kende de melodie.

En toch...

leek iedereen haar zich te herinneren.

De oude weduwe begon mee te zingen.

Daarna de straatmuzikant.

Toen het kind.

Langzaam vulde de bus zich met een lied zonder woorden.

Een lied dat niemand ooit geleerd had.

Maar dat iedereen leek te kennen.

Meneer Van Dijk luisterde.

En voor het eerst sinds het begin van de reis...

...genoot hij van een bocht.

Omdat hij niet langer naar het stuur keek.

Maar naar Degene die het vasthield.

Hoofdstuk 10 – De man die overal iets op aan te merken had

Op de vierde dag van de reis stapte een nieuwe passagier in.

Nog voordat hij goed en wel zat, keek hij rond.

“Hm...”

Dat was alles.

Alleen:

“Hm...”

Na vijf minuten zei hij:

“De stoelen zijn wel erg zacht.”

Niemand reageerde.

Na tien minuten:

“Het uitzicht is mooi...”

Hij wachtte even.

“...maar ook weer niet zó mooi.”

De straatmuzikant keek glimlachend op.

“Wat zou u dan mooier vinden?”

“Dat weet ik nog niet.”

“Maar als ik het zie, merk ik het vanzelf.”

Na een kwartier stond de man alweer op.

“Mag ik een opmerking maken?”

De chauffeur glimlachte.

“Dat vermoedde ik al.”

“Waarom rijden we zo langzaam?”

“Omdat niemand achterblijft.”

“Maar haast is toch efficiënter?”

“Voor pakketten.”

“En voor mensen?”

“Niet altijd.”

De man ging weer zitten.

Even later kreeg iedereen een eenvoudige lunch.

Versgebakken brood.

Helder bronwater.

Een stuk fruit.

De oude weduwe sloot haar ogen.

“Wat heerlijk.”

De man snoof.

“Geen soep?”

Het kind keek verbaasd.

“Ik vind het brood lekker.”

“Dat is omdat jij nog jong bent.”

De straatmuzikant brak zijn brood doormidden.

“Neem de helft van mij.”

“Nee.”

“Waarom niet?”

“Nu gaat het om het principe.”

“Welke principe?”

“Dat er eigenlijk soep had moeten zijn.”

Iedereen zweeg.

Zelfs het kind wist niets meer te zeggen.

De bus reed verder.

Buiten veranderde het landschap opnieuw.

Aan weerszijden bloeiden velden vol bloemen.

Niet honderden.

Miljoenen.

Iedere bloem leek licht te geven.

De verpleegkundige fluisterde:

“Ik heb nog nooit zulke kleuren gezien.”

De man keek vluchtig uit het raam.

“Best aardig.”

“Best aardig?”

“Ja.”

“Alleen...”

“Ja?”

“Er hadden ook tulpen tussen mogen staan.”

De straatmuzikant moest zijn lach inhouden.

De chauffeur keek in de spiegel.

“Vertel eens.”

“Ja?”

“Wanneer was de laatste keer dat je ergens werkelijk van genoten hebt?”

De man dacht lang na.

“Dat weet ik niet.”

“Wanneer was de laatste keer dat je ergens dankbaar voor was?”

Hij dacht nog langer na.

“Daar moet ik over nadenken.”

De chauffeur knikte.

“Dat is precies het probleem.”

Tegen de avond stopte de bus opnieuw.

Langs de weg stond een klein huisje.

Boven de deur hing een eenvoudig houten bord.

HET HUIS VAN MORGEN

“Wat is dit?” vroeg het kind.

“Hier wonen mensen die morgen gelukkig zullen zijn.”

“En vandaag?”

“Vandaag oefenen ze nog.”

De man keek nieuwsgierig naar binnen.

Hij zag mensen zeggen:

“Morgen begin ik echt te leven.”

“Morgen zal ik dankbaar zijn.”

“Morgen zal ik tijd maken.”

“Morgen zal ik vergeven.”

“Morgen zal ik God zoeken.”

Ze zagen er druk uit.

Maar niemand leek gelukkig.

“Mag ik daar even kijken?” vroeg de man.

“Natuurlijk.”

“Hoelang?”

“Dat bepaal je zelf.”

Hij liep naar de deur.

Net voordat hij naar binnen ging, draaide hij zich nog één keer om.

“Ik haal jullie wel weer in.”

De chauffeur keek hem liefdevol aan.

“Dat zeggen de bewoners hier allemaal.”

“En doen ze dat ook?”

“Nog nooit.”

De man lachte wat ongemakkelijk.

“Ach, één dagje uitstel kan toch geen kwaad?”

De chauffeur antwoordde heel zacht:

“Het gevaar van morgen...”

“...is dat het zich iedere ochtend opnieuw vandaag noemt.”

De man bleef even staan.

Alsof hij terug wilde lopen.

Maar uit het huis klonk een vriendelijke stem.

“Kom eerst maar binnen.”

“We hebben alle tijd.”

Hij glimlachte.

“Zie je wel.”

En hij stapte naar binnen.

De deur sloot zich geruisloos.

De bus reed verder.

Het kind keek uit het achterraam.

“Denkt u dat hij ooit tevreden zal zijn?”

De chauffeur antwoordde niet direct.

Pas na een lange stilte zei Hij:

“Tevredenheid groeit niet uit betere omstandigheden.”

“Waaruit dan?”

“Uit een hart dat leert ontvangen.”

De oude weduwe pakte haar stuk brood.

Ze brak het langzaam doormidden.

Ze keek naar de eenvoudige maaltijd.

Toen glimlachte ze.

“Eigenlijk...”

“...smaakt dankbaarheid nergens zo goed als onderweg.”

De straatmuzikant pakte zijn gitaar.

Hij speelde een eenvoudige melodie.

Geen ingewikkeld muziekstuk.

Slechts vier akkoorden.

Maar de hele bus zong mee.

Zelfs het kind.

Zelfs de vrouw met de koffers.

En heel even leek het alsof de bomen langs de weg zachtjes meezongen.

De stille man achterin sloot zijn ogen.

Een glimlach verscheen op zijn gezicht.

Hij zei niets.

Maar terwijl de bus verder reed, dacht de verpleegkundige ineens:

“Wat vreemd...”

“Ik heb hem nog nooit horen klagen.”

En zonder dat ze wist waarom...

...gaf die gedachte haar vrede.

Hoofdstuk 11 – De ruzie over de zitplaatsen

Toen de bus de volgende morgen verder reed, gebeurde er lange tijd niets.

Dat was eigenlijk al bijzonder.

Niemand stapte uit.

Niemand klaagde.

Niemand stelde moeilijke vragen.

Zelfs de straatmuzikant had zijn gitaar nog niet gepakt.

Het kind zat uit het raam te kijken.

“Wat zie je?” vroeg de oude weduwe.

“Vogels.”

“Veel?”

“Steeds meer.”

“Waar vliegen ze naartoe?”

Het kind glimlachte.

“Ik denk naar huis.”

Op dat moment begon het.

Heel onschuldig.

Een keurige dame stond op.

“Mag ik u iets vragen?”

“Natuurlijk,” zei de verpleegkundige.

“Zat u gisteren niet op mijn plaats?”

“Uw plaats?”

“Ja.”

“Ik dacht dat iedereen mocht zitten waar hij wilde.”

“Dat dacht ik ook...”

“...maar ik zat daar al sinds het vertrek.”

Een man verderop mengde zich in het gesprek.

“Dat klopt.”

“Ik heb het gezien.”

Een ander zei:

“Volgens mij zat u eerst twee rijen verder.”

“Nee.”

“Jawel.”

“Nee.”

Het kind keek verbaasd.

“Maakt dat uit dan?”

Niemand antwoordde.

Binnen enkele minuten ontstonden er groepjes.

De ene helft vond dat vaste plaatsen orde gaven.

De andere helft vond dat vrije plaatsen vrijheid gaven.

Iemand stelde voor een commissie te vormen.

Een ander wilde stemmen.

Een derde stelde een tijdelijke werkgroep voor.

De straatmuzikant fluisterde tegen de oude weduwe:

“Volgens mij hebben we de dominee toch weer terug.”

De oude weduwe moest lachen.

De chauffeur zei niets.

Hij reed rustig verder.

De discussie werd steeds heftiger.

“Het gaat om principes!”

“Nee, om respect!”

“Nee, om rechtvaardigheid!”

“Nee, om traditie!”

Het kind liep naar voren.

“Mag ik iets vragen?”

Niemand hoorde hem.

Hij probeerde het nog eens.

“Mag ik iets vragen?”

Nog steeds luisterde niemand.

Toen stond de stille man achter in de bus op.

Voor het eerst liep hij langzaam naar voren.

Hij zei geen woord.

Hij pakte eenvoudig zijn eigen jas.

Legde die op zijn stoel.

En ging helemaal achterin op de vloer zitten.

Het werd onmiddellijk stil.

Iedereen keek naar hem.

De keurige dame bloosde.

“Maar...”

“Dat hoeft toch niet?”

De man glimlachte vriendelijk.

“Ik zit hier ook goed.”

“Maar dat is geen stoel.”

“Nee.”

“Is dat niet ongemakkelijk?”

“Alleen als je denkt dat een stoel belangrijker is dan de reis.”

Niemand wist iets te zeggen.

Na een tijdje liep de chauffeur de bus een parkeerplaats op.

Naast de weg stond een merkwaardig gebouw.

Boven de ingang hing een groot bord.

HET MUSEUM VAN HET GELIJK

Iedereen keek nieuwsgierig naar binnen.

In de eerste zaal stonden duizenden trofeeën.

Op elke beker stond dezelfde tekst.

IK HAD GELIJK.

Maar er was niemand aanwezig.

Geen bezoekers.

Geen bewakers.

Alleen stof.

In de tweede zaal hingen portretten.

Mensen die hun leven hadden besteed aan het winnen van discussies.

Hun gezichten straalden trots uit.

Maar hun ogen stonden verdrietig.

In de laatste zaal stond slechts één spiegel.

Daarboven stond:

WAT HEB JE GEWONNEN?

Niemand durfde erin te kijken.

De chauffeur sprak zacht.

“Wie van jullie wil hier uitstappen?”

Er volgde een lange stilte.

Voor het eerst sinds de reis...

...stapte niemand uit.

De keurige dame liep langzaam naar de verpleegkundige.

“Het spijt me.”

“Waarvoor?”

“Voor de stoel.”

De verpleegkundige glimlachte.

“Ik was hem eigenlijk ook al vergeten.”

De straatmuzikant lachte.

“Mooi.”

“Dan kunnen we weer verder.”

Het kind keek naar de chauffeur.

“Waarom stopten we hier eigenlijk?”

De chauffeur antwoordde:

“Omdat sommige mensen liever gelijk hebben...”

“...dan gelukkig zijn.”

“En wat is beter?”

Hij glimlachte.

“Liefhebben.”

De bus reed verder.

Niemand sprak.

Tot de oude weduwe zacht zei:

“Het is merkwaardig.”

“Wat?”

“Hoeveel ruimte er in een bus ontstaat...”

“...zodra niemand zijn eigen plaats meer hoeft te verdedigen.”

De straatmuzikant pakte zijn gitaar.

Hij keek naar de stille man.

“Waar hebt u eigenlijk geleerd zo te leven?”

De man keek uit het raam.

Zijn ogen weerspiegelden het licht van de opkomende zon.

Toen zei hij slechts één zin.

“Ik heb het gezien...”

“...bij Iemand die zelfs Zijn troon verliet om anderen thuis te brengen.”

Er viel een stilte.

Niemand begreep volledig wat hij bedoelde.

Maar allemaal voelden ze dat het waar was.

En ergens, heel diep vanbinnen...

...begonnen ze zich af te vragen of de stille man misschien veel meer wist dan hij ooit vertelde.

Hoofdstuk 12 – De theologische conferentie op rij zeven

Er waren nog achtenveertig passagiers over.

De bus was stiller geworden.

Niet somber.

Eerder alsof iedereen langzamer was gaan denken.

Alleen op rij zeven was het opvallend levendig.

Daar zaten vier predikanten.

Een hoogleraar.

Twee Bijbelstudenten.

En een man die bij iedere zin begon met:

“Volgens de grondtekst...”

De straatmuzikant fluisterde tegen het kind:

“Volgens mij zijn ze een kerk begonnen.”

Het kind keek.

“Waar?”

“Op rij zeven.”

Nog voordat de bus de volgende bocht nam, hoorde iedereen:

“Dat kunt u zo niet zeggen.”

“Dat heb ik helemaal niet gezegd.”

“Maar dat bedoelde u wel.”

“Nee.”

“Jawel.”

“Nee.”

De oude weduwe glimlachte.

“Waar gaat het eigenlijk over?”

De verpleegkundige luisterde even.

“Volgens mij weten ze dat zelf ook niet meer.”

De discussie werd steeds ingewikkelder.

Er verschenen Griekse woorden.

Latijnse uitdrukkingen.

Schema's.

Tijdslijnen.

Verbonden.

Bedelingen.

Voetnoten.

Iemand haalde zelfs een laserpointer uit zijn tas.

“Als u nu even op dit schema kijkt...”

De straatmuzikant fluisterde:

“Ik dacht dat we onderweg waren.”

“Dat zijn we ook.”

“Waarom lijken zij dan stil te staan?”

Na een uur stond de hoogleraar op.

“Ik stel voor dat wij een officiële hemelse studietoelstand vormen.”

“Met welk doel?” vroeg de chauffeur.

“Om alvast vast te stellen hoe de hemel precies in elkaar zit.”

“Waarom?”

“Zodat we bij aankomst geen verrassingen hebben.”

Het kind stak zijn hand op.

“Mag ik ook iets vragen?”

“Natuurlijk.”

“Als de hemel groter blijkt te zijn dan jullie schema...”

De hoogleraar glimlachte vriendelijk.

“Dat zal niet gebeuren.”

“Hoe weet u dat?”

“Omdat mijn schema volledig is.”

Op dat moment begon de bus zacht te schudden.

Niet gevaarlijk.

Eerder alsof ze over een oude klinkerweg reden.

De papieren van de hoogleraar gleden van zijn schoot.

Bladzijde na bladzijde dwarrelde door de bus.

Iedereen hielp mee.

De verpleegkundige raapte een vel op.

Daar stond boven:

Volledig overzicht van alle hemelse werkelijkheden.

Ze keek uit het raam.

Buiten strekte zich een landschap uit dat geen mens kon beschrijven.

Bergen van licht.

Rivieren die leken te zingen.

Bloemen die hun kleur veranderden wanneer iemand ernaar keek.

Ze glimlachte.

“Uw overzicht mist nog een paar pagina’s.”

De hoogleraar keek naar buiten.

Hij slikte.

“Dat...”

“...had ik niet voorzien.”

De chauffeur zei vriendelijk:

“Dat is niet erg.”

“Nee?”

“Nee.”

“Waarom niet?”

“Omdat verwondering nooit een vergissing is.”

De bus stopte.

Langs de weg stond een bijzonder gebouw.

Boven de ingang hing een eenvoudig bord.

ACADEMIE VAN DE VOLTOOIDE KENNIS

Door de ramen zagen ze duizenden mensen.

Ze schreven.

Studeerden.

Vergelijkingen.

Voetnoten.

Commentaren.

Iedere keer wanneer iemand bijna klaar was...

...verscheen er weer een nieuw hoofdstuk.

De hoogleraar keek ademloos.

“Wat een prachtige bibliotheek.”

“Ja.”

“Mag ik daar onderzoek doen?”

“Dat mag.”

“Hoelang?”

“Tot je ontdekt dat liefde sneller begrijpt dan het verstand.”

De hoogleraar glimlachte.

“Dat zal niet lang duren.”

De chauffeur zei niets.

De straatmuzikant keek hem na.

“Denkt u dat hij terugkomt?”

“Dat hoop ik.”

“En als hij nooit klaar is?”

De chauffeur keek even omhoog.

“Dan zal Ik hem blijven uitnodigen.”

De hoogleraar stapte uit.

Nog voordat de deur achter hem sloot, hoorde men hem zeggen:

“Interessant...”

“...maar wat betekent dit in het Grieks?”

De bus barstte voor het eerst sinds dagen uit in een hartelijke lach.

Zelfs de chauffeur lachte.

Toen de stilte terugkeerde, vroeg het kind:

“Waarom moest ik daar eigenlijk om lachen?”

De stille man, die al die tijd gezwegen had, antwoordde zacht:

“Omdat God soms glimlacht...”

“...wanneer kinderen Hem eerder vertrouwen dan geleerden.”

De oude weduwe keek naar de stille man.

“Mag ik u iets vragen?”

Hij knikte.

“U spreekt altijd zo over God...”

“...alsof u Hem persoonlijk kent.”

De man glimlachte.

“Dat is ook zo.”

“Waar hebt u Hem ontmoet?”

Hij keek naar zijn handen.

Heel even leek het alsof oude littekens zichtbaar werden.

Toen antwoordde hij:

“Onderweg.”

Niemand vroeg verder.

Maar vanaf dat moment keek iedereen iets vaker naar de stille man.

En iets minder naar zichzelf.

Buiten reed de bus verder.

In de verte verscheen een stad.

Niet groter dan gisteren.

Wel dichterbij.

Of misschien...

...waren zij dichterbij de stad gekomen.

De chauffeur keek in de spiegel.

Zijn blik rustte even op iedere passagier.

Toen zei Hij, bijna fluisterend:

“Wonderlijk...”

“Hoe leger de bus wordt...”

“...hoe voller de harten.”

En niemand wist waarom die woorden hen zo diep raakten.

Behalve de stille man.

Die glimlachte alsof hij het einde van de reis al kende.

Hoofdstuk 13 – De bus zonder benzine

Op de vijfde dag begon de straatmuzikant zich ergens over te verwonderen.

Hij liep naar voren.

“Mag ik iets vragen?”

“Natuurlijk,” zei de chauffeur.

“Hoe ver rijden we eigenlijk al?”

“Verder dan je denkt.”

“Dat geloof ik.”

Hij keek op het dashboard.

“Maar...”

“Ja?”

“Uw brandstofmeter.”

“Wat is daarmee?”

“Die staat nog steeds op vol.”

En inderdaad.

De naald was sinds het vertrek geen millimeter bewogen.

Het kind kwam nieuwsgierig kijken.

“Dat is waar.”

De verpleegkundige keek ook.

“Dat is mij nog nooit opgevallen.”

Meneer Van Dijk boog zich naar voren.

“Hoe groot is de tank eigenlijk?”

De chauffeur glimlachte.

“Groot genoeg.”

“Hoeveel liter?”

“Genoeg.”

“Dat is geen antwoord.”

“Toch wel.”

De straatmuzikant keek door de voorruit.

“We hebben ook nog nooit een tankstation gezien.”

“Nee.”

“Waarom niet?”

“Omdat deze bus op iets anders rijdt.”

Iedereen werd stil.

“Waarop dan?”

De chauffeur dacht even na.

“Op vertrouwen.”

Er klonk gelach.

Zelfs de oude weduwe glimlachte.

“Dat meen Ik.”

De straatmuzikant keek naar de motor.

“Dat lijkt me technisch onmogelijk.”

“Voor aardse motoren wel.”

“En voor deze?”

“Deze is gebouwd voor een andere wereld.”

De man met de kaart kon zich niet meer inhouden.

“Dat wil ik graag onderzoeken.”

Hij stond op en liep naar voren.

“Mag ik onder de motorkap kijken?”

“Dat mag.”

De chauffeur stopte de bus.

Iedereen stapte nieuwsgierig uit.

Voor het eerst sinds de reis stonden ze allemaal buiten.

De lucht rook naar regen.

Hoewel er nergens wolken waren.

De chauffeur opende de motorkap.

Iedereen keek erin.

En niemand zei iets.

Want...

...er zat helemaal geen motor in.

Alleen licht.

Geen fel licht.

Geen verblindend licht.

Maar levend licht.

Alsof duizenden gouden beekjes rustig door elkaar stroomden.

Het kind keek met grote ogen.

“Waar zijn de cilinders?”

De chauffeur glimlachte.

“Die heeft deze bus niet.”

“En de accu?”

“Ook niet.”

“Hoe rijdt hij dan?”

De chauffeur legde zijn hand even op de rand van de motorkap.

“Zoals alles uiteindelijk leeft.”

“Namelijk?”

“Door Mij.”

Er viel een stilte.

Zo diep...

...dat zelfs de vogels ophielden met zingen.

De straatmuzikant fluisterde:

“Dat heb ik eerder gehoord.”

“Waar?”

“Ik weet het niet.”

“Maar het klinkt oud.”

Heel oud.

De oude weduwe keek naar de chauffeur.

Heel aandachtig.

“Mag ik...”

Ze aarzelde.

“Ja?”

“Mag ik uw handen eens zien?”

Iedereen keek verbaasd op.

De chauffeur stak zonder aarzelen zijn handen uit.

Ze waren sterk.

Eenvoudig.

Als de handen van een timmerman.

Maar precies toen een zonnestraal erop viel...

...meende de oude weduwe heel even kleine littekens te zien.

Ze kneep haar ogen dicht.

Toen ze opnieuw keek...

...waren ze verdwenen.

“Is er iets?” vroeg de chauffeur vriendelijk.

Ze schudde langzaam haar hoofd.

“Nee.”

Maar diep in haar hart wist ze dat ze zich niet vergist had.

Terwijl iedereen weer instapte, bleef het kind nog even naast de bus staan.

Hij keek naar het nummerbord.

Dat had hij nog nooit gedaan.

Er stond geen kenteken.

Alleen drie woorden.

IK ZAL ZIJN.

“Wat betekent dat?”

vroeg hij.

De chauffeur keek hem liefdevol aan.

“Dat begrijp je later.”

“Wanneer?”

“Als we thuis zijn.”

Het kind knikte tevreden.

Dat was voor hem voldoende.

Toen reed de bus weer verder.

Na een tijdje zei de straatmuzikant zacht:

“Ik geloof dat ik iets begin te begrijpen.”

“Wat dan?”

vroeg de verpleegkundige.

Hij keek naar de chauffeur.

“Misschien brengt deze bus ons niet alleen naar de hemel.”

“Nee?”

“Misschien...”

“...is de hemel Degene die ons brengt.”

De chauffeur glimlachte.

Maar zei niets.

Achter in de bus keek de stille man naar buiten.

Zijn ogen rustten op de horizon.

Waar de gouden stad nu duidelijker zichtbaar werd.

Hij fluisterde zo zacht dat bijna niemand het hoorde:

“Nog een klein stukje.”

“Dan zullen zij Hem zien.”

“Zoals Hij altijd geweest is.”

En de chauffeur antwoordde, zonder zich om te draaien:

“Ja.”

“Maar eerst...”

“...moeten zij ontdekken dat Ik hen al die tijd heb gezien.”

De straatmuzikant keek verbaasd op.

“Zei iemand iets?”

Niemand antwoordde.

Alleen de wind.

Die zacht langs de ramen streek.

Alsof hij een oud geheim bewaakte.

Hoofdstuk 14 – De halte die niemand wilde missen

Op de zesde morgen werd de bus langzamer.

Niet omdat de motor haperde.

Integendeel.

Hij leek stiller te rijden dan ooit.

Alsof de weg zelf de bus droeg.

In de verte verscheen een klein houten bord.

LAATSTE RUSTPLAATS VOOR DE POORT

Het kind keek op.

“Zijn we er bijna?”

De chauffeur glimlachte.

“Dichterbij dan ooit.”

De straatmuzikant pakte zijn gitaar.

“Moeten we hier uitstappen?”

“Even.”

Iedereen stapte uit.

Voor hen lag een weide.

Een beek.

Een paar oude bomen.

Niets indrukwekkends.

Geen gouden paleizen.

Geen engelenkoren.

De verpleegkundige keek verbaasd rond.

“Is dit alles?”

“Voor vandaag.”

Ze gingen in het gras zitten.

Niemand had haast.

Niemand keek op zijn horloge.

Sterker nog...

niemand wist nog wat tijd eigenlijk was.

Het kind rende achter vlinders aan.

De oude weduwe zat onder een boom.

De vrouw met de koffers had nog maar één kleine tas over.

Zelfs meneer Van Dijk lag achterover in het gras.

“Ik heb nog nooit zo weinig hoeven regelen.”

fluisterde hij.

“En?”

vroeg de straatmuzikant.

“Het bevalt me verrassend goed.”

Iedereen begon zacht te lachen.

Plotseling ontdekte het kind iets.

“Chauffeur!”

“Ja?”

“U eet helemaal niet.”

“Nee.”

“Hebt U geen honger?”

“Jawel.”

“Waarom eet U dan niets?”

De chauffeur keek naar alle reizigers.

Toen zei Hij:

“Mijn voedsel is...”

Hij zweeg even.

“...dat jullie thuiskomen.”

Niemand begreep helemaal wat Hij bedoelde.

Maar de oude weduwe begon zacht te huilen.

Ze kende die woorden.

Ze wist alleen niet meer waarvan.

Ondertussen zat de stille oude man achter op een omgevallen boomstam.

Een klein roodborstje landde op zijn schouder.

Even later kwam er nog één.

En nog één.

Het kind keek verwonderd.

“Hoe doet hij dat?”

De chauffeur antwoordde glimlachend:

“Ze herkennen Zijn stem.”

“Maar hij zegt niets.”

“Niet met woorden.”

Het kind liep voorzichtig naar de oude man toe.

“Mag ik naast u zitten?”

“Natuurlijk.”

Ze zaten een hele tijd zwijgend naast elkaar.

Toen vroeg het kind:

“Woont u in de hemel?”

De oude man glimlachte.

“Ik woon waar liefde woont.”

“Dat begrijp ik niet.”

“Dat hoeft ook nog niet.”

Het kind dacht even na.

“Kent u de Vader?”

De oude man keek omhoog.

Zijn ogen weerspiegelden de hemel.

Toen antwoordde hij heel zacht.

“Al heel lang.”

“Hoe lang?”

Hij glimlachte.

“Vanaf voordat jij bedacht werd.”

Het kind vond dat een prachtig antwoord.

Ook al begreep hij er niets van.

Terwijl de anderen zich langzaam verzamelden, zag de verpleegkundige iets opmerkelijks.

Iedereen die naast de oude man had gezeten...

...stond rustiger op dan hij was gaan zitten.

Niemand kon uitleggen waarom.

Toen klapte de chauffeur zacht in zijn handen.

“Het is tijd.”

“Waarvoor?”

vroeg de straatmuzikant.

“Voor het laatste deel van de reis.”

“Hoe lang duurt dat nog?”

De chauffeur keek naar de horizon.

Waar de gouden stad nu helder zichtbaar was.

Niet ver weg.

Maar ook niet dichtbij.

Alsof afstand hier een andere betekenis had.

Hij antwoordde:

“Nog precies zolang...”

“...tot jullie niets liever willen dan naar Huis.”

Niemand stelde nog een vraag.

Iedereen stapte weer in.

Toen de bus langzaam optrok, keek het kind achterom.

De oude man zat weer helemaal achterin.

Zoals altijd.

Niemand had gezien wanneer hij daar was gaan zitten.

Het kind fronste.

Dat was vreemd.

Heel vreemd.

Maar niet beangstigend.

Integendeel.

Het voelde...

...alsof hij altijd al op die plaats had gezeten.

Nog vóór de bus vertrok.

Misschien zelfs...

...nog vóór de weg was aangelegd.

Hoofdstuk 15 – De halte van Heimwee

De bus reed de hele ochtend door een landschap dat steeds vertrouwder leek.

Niemand kon uitleggen waarom.

Ze waren hier immers nog nooit geweest.

En toch...

de geur van het gras.

Het geluid van de wind.

Het zachte licht tussen de bomen.

Alles riep een vreemd verlangen op.

Niet naar een plaats.

Maar naar een thuis dat ze nooit hadden gekend.

Of misschien...

...juist wel.

Tegen de middag verscheen een bord langs de weg.

HEIMWEE

Daaronder, met kleine letters:

Hier vertrekken dagelijks bussen terug.

De chauffeur remde niet.

Maar de bus werd vanzelf langzamer.

“Waarom stoppen we?” vroeg de verpleegkundige.

“Omdat iedereen hier een keuze moet maken.”

“Welke keuze?”

“Of je werkelijk naar Huis wilt...”

“...of alleen weg wilt uit je oude leven.”

Niemand antwoordde.

Aan de overkant van de weg stond een bus.

Hij glom als nieuw.

Veel moderner dan de hunne.

Boven de voorruit stond:

TERUG NAAR VROEGER

De deuren stonden uitnodigend open.

Binnen klonk gelach.

Bekende stemmen.

Vertrouwde muziek.

De geur van koffie.

Versgebakken appeltaart.

Het kind keek nieuwsgierig.

“Waar gaat die bus naartoe?”

“Terug.”

“Waarheen?”

“Naar de plaats waar mensen denken gelukkig te zijn geweest.”

Een oudere heer stond op.

“Mag ik even kijken?”

“Natuurlijk.”

Hij stapte uit.

Bij de andere bus werd hij onmiddellijk begroet.

“Wat fijn dat u terug bent!”

“Wij hebben uw oude stoel bewaard.”

Hij keek naar binnen.

Daar zat zijn overleden vader.

Zijn moeder.

Zijn jeugdvrienden.

Zelfs zijn eerste hond lag kwispelend in het gangpad.

Hij kreeg tranen in zijn ogen.

“Maar...”

fluisterde hij.

“Jullie zijn toch gestorven?”

Niemand antwoordde.

Ze glimlachten alleen.

“Kom zitten.”

“Alles wordt weer zoals vroeger.”

Hij zette één stap naar binnen.

Toen hoorde hij achter zich het kind roepen.

“Meneer!”

Hij draaide zich om.

Het kind stond naast de chauffeur.

“Wat is er?”

“Uw vader...”

“Ja?”

“Zong hij vroeger niet altijd Psalm drieëntwintig?”

De man glimlachte.

“Elke zondag.”

“En hoorde u hem vandaag zingen?”

De man luisterde.

Er klonk muziek uit de bus.

Prachtige muziek.

Maar...

geen psalm.

Geen gebed.

Geen dankbaarheid.

Alleen herinneringen.

Toen keek hij nog eens goed.

Zijn moeder glimlachte.

Maar haar ogen lachten niet.

Zijn jeugdvriend hief zijn hand op.

Maar zijn schaduw bewoog niet mee.

Zijn hond kwispelde.

Maar liet geen pootafdrukken achter.

Hij deed langzaam een stap achteruit.

“Jullie...”

“...zijn niet echt.”

Een vriendelijke stem antwoordde:

“Wij zijn echt genoeg.”

De man keek naar de chauffeur.

“Wat is dit?”

“Verleiding.”

“Van de duivel?”

“Nee.”

“Van wie dan?”

“Van je eigen verlangen.”

De man zweeg.

“Verlang ik dan verkeerd naar vroeger?”

De chauffeur schudde Zijn hoofd.

“Nee.”

“Waar zit dan het gevaar?”

“Omdat je denkt dat het verleden je thuis was.”

Hij keek de man liefdevol aan.

“Maar Ik heb een thuis voorbereid dat groter is dan al je mooiste herinneringen.”

De man keek nog één keer naar de andere bus.

Zijn moeder glimlachte nog steeds.

Maar nu zag hij het.

Ze ademde niet.

Langzaam draaide hij zich om.

Hij liep terug.

Niet snel.

Alsof hij bij iedere stap een stukje verleden losliet.

Toen hij weer instapte, ging de deur van de andere bus vanzelf dicht.

Zonder geluid.

Zonder boosheid.

Alsof zij wist...

...dat liefde zich niet laat dwingen.

De straatmuzikant keek uit het raam.

“Wat vreemd.”

“Wat?”

vroeg de verpleegkundige.

“Die bus reed helemaal niet weg.”

Iedereen keek.

Hij stond er nog steeds.

Te wachten.

Op de volgende reiziger.

Het kind kroop weer op zijn stoel.

“Bestaan er veel van zulke bussen?”

De chauffeur keek naar de weg.

“Meer dan jullie denken.”

“En allemaal rijden ze terug?”

“Ja.”

“Waar eindigen ze?”

Na een lange stilte antwoordde Hij:

“Steeds opnieuw...”

“...bij gisteren.”

De oude weduwe sloot haar ogen.

“Dan komen ze nooit thuis.”

“Nee.”

“Waarom niet?”

“Omdat niemand zijn toekomst vindt...”

“...door in zijn verleden te blijven wonen.”

De bus trok weer op.

Langzaam verdween de halte achter de horizon.

Maar de woorden op het bord bleven nog lang in ieders gedachten hangen.

Hier vertrekken dagelijks bussen terug.

Het kind keek naar de chauffeur.

“Is er ook een bus die terugkomt?”

De chauffeur glimlachte.

“Ja.”

“Welke?”

“Deze.”

“Maar wij rijden toch vooruit?”

“Juist.”

“Dat begrijp ik niet.”

“Wie met Mij reist...”

“...keert uiteindelijk terug naar het huis waarvoor hij geschapen werd.”

Achter in de bus keek de stille oude man even op.

Voor het eerst sinds dagen sprak hij weer.

Heel zacht.

Bijna alsof hij een gebed uitsprak.

“Geen mens verlangt ten diepste naar gisteren.”

Hij keek naar de horizon.

“Hij verlangt naar de morgen...”

“...waarin alles eindelijk wordt zoals het altijd bedoeld is geweest.”

Niemand zei iets.

Maar in de stilte voelde iedere reiziger hetzelfde.

De hemel was niet langer alleen een bestemming.

Zij was een belofte.

En die belofte begon al onderweg.

Hoofdstuk 16 – De halte van de Spiegel

Tegen de avond reed de bus een breed dal binnen.

In het midden stond een klein stenen gebouw.

Geen kerk.

Geen paleis.

Geen herberg.

Alleen een eenvoudig huisje met een houten deur.

Boven de ingang hing een bord.

DE SPIEGELZAAL

Het kind keek nieuwsgierig.

“Moeten we hier ook uitstappen?”

“Ja,” zei de chauffeur.

“Waarom?”

“Omdat niemand de Vader werkelijk kan ontmoeten...”

“...zonder eerst eerlijk naar zichzelf te kijken.”

Dat klonk ernstig.

Maar toen stapte de straatmuzikant uit.

Hij keek naar het bord en zei:

“Ik hoop dat er koffie is.”

Iedereen moest lachen.

Zelfs de chauffeur.

“Waarom lacht U?” vroeg het kind.

“Omdat humor soms de beste manier is om de waarheid binnen te laten.”

Binnen bleek de Spiegelzaal leeg.

Geen schilderijen.

Geen ramen.

Alleen één grote spiegel.

“Is dat alles?” vroeg meneer Van Dijk.

“Dat is meer dan genoeg,” antwoordde de chauffeur.

De eerste die naar voren liep, was de verpleegkundige.

Ze keek in de spiegel.

“Ik zie mezelf.”

“Nog eens kijken.”

Ze keek opnieuw.

Langzaam veranderde haar spiegelbeeld.

Ze zag zichzelf als jong meisje.

Onzeker.

Verlegen.

Ze hoorde de woorden van haar vader.

“Jij kunt dat toch niet.”

Toen zag ze zichzelf jaren later.

De eerste patiënt die in haar armen stierf.

De nacht waarin ze dacht dat God zweeg.

En ineens...

zag ze iets wat ze nooit eerder had opgemerkt.

Bij iedere herinnering stond Iemand naast haar.

Niet altijd zichtbaar.

Maar altijd aanwezig.

Ze draaide zich om.

“Chauffeur...”

“Ja?”

“Was U...”

Hij glimlachte alleen.

Ze begon te huilen.

Niet van verdriet.

Maar van opluchting.

“Ik was nooit alleen.”

“Nee.”

Daarna liep meneer Van Dijk naar de spiegel.

Hij zag zichzelf.

Met een stuur in zijn handen.

Hij trok eraan.

Hoe harder hij trok...

hoe verder de bus van de weg raakte.

Toen liet hij het stuur los.

Onmiddellijk reed de bus weer rustig verder.

Hij draaide zich om.

“Zo ben ik dus.”

“Zo was je vaak.”

“En nu?”

“Dat ontdek je onderweg.”

De oude weduwe glimlachte.

“Dat is eigenlijk heel hoopvol.”

“Vind je?”

“Ja.”

“Waarom?”

“Omdat God mij niet alleen laat zien wie ik was...”

“...maar ook wie ik nog mag worden.”

Toen kwam de straatmuzikant.

Hij keek nieuwsgierig in de spiegel.

Na vijf seconden begon hij hard te lachen.

“Wat is er?”

vroeg het kind.

“Ik zie mezelf optreden.”

“Dat is toch mooi?”

“Ja...”

“...maar kijk eens.”

Iedereen keek.

Hij stond op een enorm podium.

Duizenden mensen applaudisseerden.

Hij maakte een diepe buiging.

Nog één.

En nog één.

Toen draaide hij zich om.

De zaal was leeg.

Het applaus kwam uit luidsprekers.

De muzikant schudde zijn hoofd.

“Dat is pijnlijk.”

“Waarom?”

vroeg de chauffeur.

“Omdat ik ineens zie...”

“...hoe vaak ik applaus verwarde met liefde.”

De chauffeur legde even een hand op zijn schouder.

“Dat is een belangrijke ontdekking.”

Het kind rende naar de spiegel.

Hij keek.

“Ik zie helemaal niets bijzonders.”

“Wat zie je dan?”

“Dat U mijn hand vasthoudt.”

“En?”

“Dat deed U toch al?”

De chauffeur glimlachte.

“Ja.”

“Waarom laat de spiegel dat dan zien?”

“Omdat kinderen vaak eerder zien wat volwassenen vergeten.”

Toen bleef alleen de stille oude man nog over.

Iedereen keek verwachtingsvol.

Hij liep langzaam naar de spiegel.

Hij keek.

De spiegel werd helder.

Zo helder...

dat hij doorzichtig leek te worden.

Niemand zag wat de oude man zag.

Maar de chauffeur boog heel even zijn hoofd.

Met een eerbied die niemand eerder bij Hem had gezien.

Toen draaide de oude man zich om.

Zijn ogen straalden.

Niet fel.

Maar warm.

Alsof de spiegel niets had onthuld...

maar iets had bevestigd.

Het kind kon zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen.

“Wat zag u?”

De oude man glimlachte.

“Mijn Zoon.”

De bus werd stil.

Heel stil.

Iedereen dacht dat hij zich had vergist.

Alleen de chauffeur keek hem aan.

Hun blikken ontmoetten elkaar.

Er werd geen woord gesproken.

Toch leek het alsof in die ene blik een gesprek plaatsvond dat ouder was dan de sterren.

De oude weduwe kreeg kippenvel.

“Wat was dat?”

fluisterde ze.

De chauffeur antwoordde zacht:

“Sommige liefdes...”

“...hebben geen woorden nodig.”

Toen stapten ze weer in.

Niemand sprak.

Niemand durfde de stilte te verbreken.

Want hoewel niemand precies begreep wat er zojuist gebeurd was...

...voelde iedereen hetzelfde.

De reis was bijna voorbij.

En tegelijk...

...leek zij nu pas werkelijk begonnen.

Hoofdstuk 17 – De Stad van Morgen

Nog vóór zonsopgang werd iedereen wakker.

Niet omdat de bus stopte.

Maar omdat de lucht veranderde.

Ze kreeg een gouden gloed, alsof de morgen zich al verheugde op wat komen zou.

Het kind keek uit het raam.

“Ik zie een stad!”

Iedereen schoof naar de ramen.

In de verte schitterden torens.

Bruggen.

Pleinen.

Fonteinen.

Alles leek volmaakt.

“Zijn we er?” vroeg de verpleegkundige.

De chauffeur keek aandachtig naar de stad.

“Nee.”

“Maar ze lijkt precies op de hemel.”

“Dat is juist het gevaar.”

Naarmate ze dichterbij kwamen, zagen ze een enorme boog boven de ingang.

Er stond in gouden letters:

DE STAD VAN MORGEN

Daaronder:

WIJ BOUWEN HIER SAMEN DE VOLMAAKTE WERELD

De bus stopte.

Meteen kwamen vriendelijk lachende mensen naar buiten.

Ze droegen witte kleding.

Hun gezichten straalden enthousiasme uit.

“Welkom!”

“Jullie komen precies op tijd!”

“Waarvoor?” vroeg de straatmuzikant.

“Voor het laatste project.”

“Welke project?”

“De hemel afmaken.”

Er viel een stilte.

“Afmaken?” vroeg de oude weduwe.

“Ja.”

“Is de hemel dan nog niet klaar?”

De man lachte vriendelijk.

“God heeft een mooi begin gemaakt.”

“Maar nu is het onze beurt.”

Hij wees trots naar de stad.

“Kijk eens wat de mens kan bereiken als hij samenwerkt.”

De reizigers moesten toegeven...

het zag er indrukwekkend uit.

Overall waren mensen druk bezig.

Architecten ontwierpen nieuwe gebouwen.

Theologen schreven een definitieve geloofsbelijdenis.

Musici componeerden de perfecte lofzang.

Kunstenaars schilderden het ideale landschap.

Iedereen werkte.

Iedereen overlegde.

Iedereen vergaderde.

Niemand rustte.

Het kind keek verwonderd.

“Wanneer zijn ze klaar?”

De man glimlachte.

“Bijna.”

Een oude bouwvakker liep voorbij.

Zijn baard was spierwit.

“Hoe lang bent u hier al?”

vroeg de verpleegkundige.

“Ongeveer achthonderd jaar.”

“En?”

“We zijn bijna klaar.”

Even later kwam een vrouw langs met een stapel tekeningen.

“Alleen dit plein nog.”

Een andere man hoorde haar.

“Nee, dat ontwerp is inmiddels verouderd.”

“Dan beginnen we opnieuw.”

Niemand leek teleurgesteld.

Ze gingen gewoon verder.

Steeds verder.

Steeds opnieuw.

De straatmuzikant fluisterde:

“Volgens mij heb ik dit eerder gezien.”

“Waar?” vroeg het kind.

“In Genesis.”

De chauffeur glimlachte.

“Je herinnert je goed.”

Meneer Van Dijk keek bewonderend rond.

“Maar samenwerken is toch goed?”

“Zeker.”

“Waarom gaan we dan niet helpen?”

De chauffeur stapte uit.

Hij liep naar de poort.

Daar hing een tweede bord.

Zo klein dat bijna niemand het zag.

Er stond:

TOEGANG ALLEEN VOOR WIE DENKT DAT HET NOG BETER KAN.

Hij wees er zwijgend naar.

Langzaam begonnen de reizigers te begrijpen.

De oude weduwe zuchtte.

“Ze bouwen niet aan de hemel...”

“...ze verbeteren haar.”

De chauffeur knikte.

“En wat ontbreekt er volgens hen?”

vroeg het kind.

“De Koning.”

Iedereen keek verbaasd.

“Maar...”

“Ja?”

“Waar is Hij dan?”

De chauffeur antwoordde zacht:

“Hij is nooit uitgenodigd.”

Op dat moment kwam een vriendelijke vrouw aanlopen.

Ze hield een map onder haar arm.

“Welkom.”

“Dank u.”

“We hebben nog één commissie open.”

“Welke?”

“De Commissie voor God.”

Niemand zei iets.

“Wat doet die commissie?”

vroeg de straatmuzikant.

“We bepalen gezamenlijk welke eigenschappen God in de nieuwe wereld het beste kan hebben.”

Het kind keek de chauffeur aan.

“Dat klinkt raar.”

“Waarom?”

“Omdat...”

Hij dacht even na.

“...je toch geen vader kunt kiezen nadat je geboren bent?”

De chauffeur glimlachte.

“Dat is een wijze gedachte.”

De vrouw keek verbaasd naar het kind.

“Maar wij willen alleen een vriendelijkere God.”

“Een begrijpelijker.”

“Een God die beter past bij deze tijd.”

De oude weduwe vroeg zacht:

“En als Hij niet veranderd wil worden?”

De vrouw antwoordde zonder aarzelen:

“Dan bouwen wij zonder Hem verder.”

Er viel een stilte.

De chauffeur keek naar de stad.

Zijn ogen waren vol verdriet.

Niet boosheid.

Verdriet.

Toen zei Hij heel zacht:

“Dat is altijd de eenzaamste stad.”

“Waarom?” vroeg de verpleegkundige.

“Omdat mensen er alles delen...”

“...behalve hun afhankelijkheid.”

Hij draaide zich om.

“Wie met Mij verder wil reizen...”

“...mag instappen.”

Niemand bewoog.

Iedereen keek nog één keer naar de schitterende stad.

Ze was indrukwekkend.

Slim.

Geordend.

Succesvol.

Maar vreemd genoeg...

rook er nergens vers brood.

Kinderen lachten er niet.

Er werd hard gewerkt.

Maar niemand zong.

De straatmuzikant pakte zijn gitaar.

Hij sloeg één akkoord aan.

Het geluid stierf onmiddellijk weg.

Alsof de stad geen plaats had voor muziek die niet gepland was.

Hij keek naar de chauffeur.

“Ik geloof...”

“...dat ik liever een onvoltooide reis maak met U...”

“...dan een voltooide stad zonder U.”

De chauffeur glimlachte.

“Kom.”

Eén voor één stapten de reizigers weer in.

Toen de bus optrok, keek het kind achterom.

De stad werd kleiner.

Maar de mensen werkten nog steeds.

Ze bleven bouwen.

Tekenen.

Vergaderen.

Verbeteren.

Alsof zij vergeten waren...

dat een thuis uiteindelijk geen bouwwerk is.

Maar een gave.

Achter in de bus keek de stille oude man uit het raam.

Hij fluisterde bijna onhoorbaar:

“Mijn huis...”

“...zal niet gebouwd worden.”

Hij glimlachte.

“Het staat al klaar.”

Niemand hoorde hem.

Behalve de chauffeur.

En heel even straalde hun blik dezelfde stille vreugde uit.

Want de reis naderde haar einde.

En het Vaderhuis...

lag nu vlak achter de volgende bocht.

Hoofdstuk 18 – Waar de Vader op de veranda wacht

De bus reed langzamer dan ooit.

Niet omdat de weg moeilijk werd.

Maar omdat niemand nog haast had.

Niemand vroeg nog:

“Hoe lang duurt het nog?”

Niemand keek meer op een klok.

Zelfs het kind niet.

Ze waren veranderd.

Niet volmaakt.

Maar anders.

Ze waren onderweg mensen kwijtgeraakt.

Hun trots.

Hun gelijk.

Hun haast.

Hun behoefte om bewonderd te worden.

Hun verlangen om alles te begrijpen.

En vreemd genoeg...

voelde de bus voller dan toen hij nog bijna alle stoelen bezet had.

De chauffeur zette de richtingaanwijzer aan.

Niemand wist waarom.

Er was immers geen andere weg.

Toch deed Hij het.

Altijd.

“Waarom gebruikt U eigenlijk richtingaanwijzers?”

vroeg de straatmuzikant.

De chauffeur glimlachte.

“Uit beleefdheid.”

“Voor wie?”

“Voor de engelen.”

De hele bus schoot in de lach.

Zelfs de oude weduwe.

“Hebben engelen verkeer dan?”

“Niet veel.”

“Waarom dan?”

“Omdat liefde ook beleefd is wanneer niemand kijkt.”

Het kind knikte ernstig.

“Dat vind ik mooi.”

Toen werd het stil.

Heel stil.

Aan de horizon verscheen geen stad.

Geen poort.

Geen gouden muur.

Maar...

een huis.

Ver weg.

Met een brede veranda.

Een oude eik ervoor.

Een schommelstoel.

En...

iemand.

Heel klein nog.

Bijna niet zichtbaar.

De oude weduwe kneep haar ogen dicht.

“Ziet u dat ook?”

vroeg ze.

De verpleegkundige knikte.

“Er staat iemand.”

Het kind begon te zwaaien.

“Volgens mij ziet Hij ons!”

Niemand lachte.

Want allemaal hadden ze hetzelfde gevoel.

De figuur op de veranda...

...stond al te wachten.

De bus reed langzaam verder.

De gestalte werd duidelijker.

Een oude man.

Geen koning met een kroon.

Geen rechter op een troon.

Gewoon...

een vader.

Hij stond niet rechtop.

Hij liep onrustig heen en weer.

Steeds keek Hij de weg af.

Alsof Hij bang was dat de bus misschien toch niet zou komen.

Het kind fluisterde:

“Volgens mij wacht Hij op iemand.”

De chauffeur antwoordde zacht.

“Ja.”

“Op wie?”

“Op Zijn kinderen.”

Er viel een stilte.

De straatmuzikant voelde zijn keel dichtknijpen.

“Hoe lang staat Hij daar al?”

De chauffeur keek recht voor zich uit.

Zijn stem was nauwelijks hoorbaar.

“Sinds de eerste mens het huis verliet.”

Niemand sprak nog.

Ze zagen hoe de oude man zijn hand boven zijn ogen hield.

Niet omdat de zon scheen.

Maar omdat Hij verder wilde kijken.

Verder dan de horizon.

Verder dan de weg.

Alsof Zijn verlangen sterker was dan de afstand.

Toen gebeurde iets merkwaardigs.

Niet de bus reed sneller.

De Vader begon te lopen.

Eerst langzaam.

Toen sneller.

Toen rende Hij.

Het kind sprong op.

“Hij rent!”

De oude weduwe begon te huilen.

“Dat...”

fluisterde ze.

“...doen vaders van koningen toch niet?”

“Nee.”

zei de chauffeur.

“Maar liefde wel.”

Niemand kon zijn tranen bedwingen.

Zelfs meneer Van Dijk niet.

De straatmuzikant legde zijn gitaar neer.

Er was geen muziek meer nodig.

Alleen stilte.

Toen zei de chauffeur iets wat niemand ooit zou vergeten.

“Jullie dachten...”

Hij keek even de bus rond.

“...dat jullie al die tijd onderweg waren naar de Vader.”

Hij glimlachte.

“Maar de Vader...”

Zijn stem brak bijna.

“...was al die tijd onderweg naar jullie.”

Op dat moment remde de bus.

Niet omdat de reis voorbij was.

Maar omdat de weg...

...nu door een tuin liep.

De mooiste tuin die iemand ooit had gezien.

Overall kinderen.

Gelach.

Water.

Vruchtbomen.

Bloemen.

En mensen die elkaar omhelsden alsof zij elkaar na duizenden jaren eindelijk terugvonden.

Er waren geen paleizen.

Nog niet.

Geen troonzalen.

Nog niet.

Alleen...

thuis.

Het kind keek naar de chauffeur.

“Zijn we er?”

De chauffeur glimlachte.

“Bijna.”

“Waarom bijna?”

“Omdat er nog Eén is...”

“...die jullie eerst moeten ontmoeten.”

Hij keek niet naar de tuin.

Niet naar het huis.

Niet naar de Vader.

Maar naar een eenvoudige houten bank...

onder de oude eik.

Daar zat de stille man.

Zoals altijd.

Met een glimlach.

Wachtend.

Alsof de belangrijkste ontmoeting...

nog moest beginnen.

Hoofdstuk 19 – De namen die niemand kende

Niemand stapte uit.

Niemand sprak.

De bus reed stapvoets over een smalle laan.

Links en rechts stonden hoge bomen.

Hun takken bogen zich over de weg alsof zij een erehaag vormden.

Er was geen wind.

En toch ritselden de bladeren.

Niet door beweging.

Maar alsof zij fluisterden.

Het kind luisterde aandachtig.

“Ze zeggen iets.”

“Wat hoor je?” vroeg de verpleegkundige.

“Geen woorden.”

“Wat dan?”

“Alsof ze iedereen welkom heten.”

De oude weduwe glimlachte.

“Misschien doen ze dat ook.”

De chauffeur remde opnieuw.

“Voordat we verdergaan...”

“...is er nog één halte.”

Iedereen keek verbaasd.

“Nog één?”

“Ja.”

“Welke dan?”

Hij wees naar een eenvoudig houten gebouw.

Geen paleis.

Geen tempel.

Geen kathedraal.

Boven de deur stond slechts één woord.

NAMEN

“Wat is dit?”

vroeg meneer Van Dijk.

“Hier ontvangt ieder zijn ware naam.”

De straatmuzikant fronste.

“Ik heb toch al een naam?”

“Ja.”

“Waarom nog een?”

“Omdat de meeste mensen hun hele leven genoemd worden...”

“...maar nooit werkelijk gekend.”

Het kind keek verwonderd.

“Heb ik ook een nieuwe naam?”

“Ja.”

“Kent U die al?”

De chauffeur glimlachte.

“Ik kende hem al vóór jij geboren werd.”

Ze gingen naar binnen.

Het gebouw bleek groter dan het van buiten leek.

Aan de muren hingen geen schilderijen.

Geen spiegels.

Geen boeken.

Alleen duizenden kleine laden.

Eindeloos veel.

Elke lade droeg één naam.

Geen achternaam.

Geen titel.

Geen rang.

Gewoon...

één naam.

Een oude vrouw kwam naar voren.

Ze droeg eenvoudige kleding.

In haar ogen lag dezelfde rust als in de ogen van de chauffeur.

“Welkom.”

Ze opende de eerste lade.

“Wie is Gerard?”

Niemand antwoordde.

Meneer Van Dijk fluisterde:

“Er zit helemaal geen Gerard in de bus.”

De straatmuzikant glimlachte.

“Misschien bedoelt ze iemand anders.”

Toen keek de vrouw recht naar de verpleegkundige.

“Nee.”

“Ik bedoel niet de naam waarmee mensen hem aanspraken.”

“Ik bedoel de mens die God al kende.”

Iedereen zweeg.

Eén voor één werden laden geopend.

Niet iedereen hoorde dezelfde naam.

De oude weduwe hoorde:

Geliefde.

Ze begon te huilen.

“Zo heeft nog nooit iemand mij genoemd.”

De straatmuzikant hoorde:

Vreugdebrenner.

Hij keek verbaasd naar zijn gitaar.

“Ik dacht altijd dat ik alleen muziek maakte.”

Het kind hoorde slechts één woord.

Mijn.

Hij rende meteen naar de chauffeur.

“Dat is een rare naam.”

De chauffeur lachte.

“Vind je?”

“Ja.”

“Waarom?”

“Omdat het geen naam is.”

“Voor mensen misschien niet.”

“En voor U?”

De chauffeur knielde neer.

Hij keek het kind recht aan.

“Voor je Vader wel.”

Het kind dacht even na.

Toen knikte hij tevreden.

“Die houd ik.”

De vrouw met de koffers bleef als laatste over.

De oude vrouw opende langzaam haar lade.

Er lag geen kaartje in.

Alleen een klein wit steentje.

Daarop stond één woord.

Vrij.

Ze keek er lang naar.

“Maar...”

“Ja?”

“Ik voel me nog helemaal niet vrij.”

De oude vrouw glimlachte.

“Dat is omdat je nog kijkt naar wie je gisteren was.”

“En dit dan?”

“Dit is wie je in het hart van de Vader altijd al bent geweest.”

Niemand sprak.

Iedereen voelde dat hier iets gebeurde wat groter was dan woorden.

Toen liep de oude vrouw naar de stille man achter in de zaal.

Ze boog diep.

Niet overdreven.

Niet plechtig.

Gewoon...

alsof eerbied vanzelf ontstond.

De reizigers zagen het.

En ineens begon het hen op te vallen.

Overal waar zij kwamen...

boog iedereen.

Niet voor de chauffeur.

Niet voor de reizigers.

Maar voor de stille man.

Hij bleef rustig zitten.

Alsof hij het nauwelijks merkte.

Het kind trok zacht aan de mouw van de chauffeur.

“Waarom buigen al die mensen voor hem?”

De chauffeur keek naar de stille man.

Er verscheen een glimlach die tegelijk vreugde en heimwee uitdrukte.

“Omdat liefde altijd herkent...”

“...wie haar thuis heeft gebracht.”

“Is hij belangrijk?”

vroeg het kind.

De chauffeur antwoordde niet meteen.

Toen zei Hij zacht:

“Heel de hemel ademt van Zijn liefde.”

De stilte die volgde was anders dan alle andere stiltes.

Ze was vol verwachting.

Alsof de hele schepping haar adem inhield.

De oude weduwe keek nog eens naar de stille man.

Plotseling herinnerde ze zich iets.

Niet een tekst.

Niet een preek.

Maar een gevoel.

Een gevoel dat zij als klein meisje had gehad wanneer haar vader haar optilde na een lange dag.

Veilig.

Volkomen veilig.

Ze fluisterde bijna onhoorbaar:

“Ik ben thuis...”

De chauffeur hoorde het.

Hij glimlachte.

“Bijna.”

“Waarom bijna?”

vroeg ze.

“Omdat thuis pas volledig thuis is...”

“...wanneer jullie Hem herkennen.”

Hij keek naar de stille man.

En voor het eerst sinds het begin van de reis...

stond de stille man langzaam op.

Niemand wist waarom.

Maar iedereen ging vanzelf ook staan.

Niet omdat het hoorde.

Maar omdat liefde...

altijd opstaat voor liefde.

Hoofdstuk 20 – De Deur die al openstond

Niemand wist wie als eerste begon te lopen.

Misschien was het het kind.

Misschien de oude weduwe.

Misschien was het de vreugde zelf die hen vooruittrok.

De bus bleef achter onder de oude eik.

De chauffeur sloot rustig de deur.

Hij draaide het bord boven de voorruit om.

Er stond niet langer:

HEMEL – RECHTSTREEKS

Maar:

THUIS

De straatmuzikant glimlachte.

“Dat is een betere naam.”

De chauffeur knikte.

“Dat was altijd al de bestemming.”

Langzaam liepen zij over een smal pad.

Er stond geen poortwachter.

Geen controle.

Geen lijst met namen.

Geen engel die vroeg of zij wel goed genoeg waren.

Dat verbaasde meneer Van Dijk.

“Moet niemand controleren of wij naar binnen mogen?”

De chauffeur keek hem vriendelijk aan.

“Dat is onderweg al gebeurd.”

“Wanneer dan?”

“Telkens wanneer je mocht kiezen.”

Ze liepen verder.

Aan het einde van het pad stond inderdaad een deur.

Heel eenvoudig.

Van oud eikenhout.

Ze stond op een kier.

Het kind keek verbaasd.

“Ze is al open.”

“Ja.”

“Waarom?”

“Omdat de Vader nooit een gesloten deur heeft gehad voor Zijn kinderen.”

De oude weduwe begon opnieuw te huilen.

“Al die jaren...”

fluisterde ze.

“...heb ik gedacht dat ik ooit hard zou moeten aankloppen.”

De chauffeur schudde zacht Zijn hoofd.

“Nee.”

“Waarom niet?”

“Omdat Hij al die tijd naar buiten stond te kijken.”

De straatmuzikant bleef ineens staan.

“Mag ik iets vragen?”

“Natuurlijk.”

“Waarom mochten zoveel mensen onderweg uitstappen?”

De chauffeur antwoordde niet direct.

Hij bukte.

Raapte een klein steentje van het pad.

Hij legde het in de hand van de muzikant.

“Knijp er eens in.”

De muzikant kneep.

“En nu...”

zei de chauffeur.

“...pak Mijn hand.”

“Dat gaat niet.”

“Waarom niet?”

“Mijn hand zit vol.”

“Precies.”

De chauffeur glimlachte.

“De mensen die uitstapten, hielden niet vast aan slechte dingen.”

Hij keek de reizigers één voor één aan.

“Ze hielden vast aan goede dingen...”

“...die zij niet wilden loslaten.”

De verpleegkundige fluisterde:

“De professor hield vast aan zijn kennis.”

“Meneer Van Dijk aan de controle.”

“De zakenman aan zijn bezit.”

“De influencer aan haar publiek.”

“De dominee aan zijn gelijk.”

“De klager aan morgen.”

De chauffeur knikte.

“En ieder van hen bleef welkom.”

“Maar...”

vroeg het kind.

“...waarom kwamen ze dan niet mee?”

De chauffeur keek naar de open deur.

“Liefde opent deuren.”

Hij zweeg.

“Maar liefde...”

“...loopt nooit iemand naar binnen.”

Ze stonden nu vlak voor het huis.

Van binnen klonk gelach.

Geen luid feest.

Geen muziek.

Gewoon...

het warme geluid van mensen die eindelijk thuis zijn.

Toen gebeurde iets onverwachts.

De chauffeur bleef staan.

“Ik ga niet als eerste.”

“Waarom niet?”

vroeg de oude weduwe.

“Omdat een herder altijd als laatste binnenkomt.”

“Waarom?”

“Omdat Hij eerst telt...”

“...of alle schapen er zijn.”

Zijn stem werd zachter.

“En omdat Hij degene die nog onderweg zijn...”

“...niet vergeet.”

Er viel een diepe stilte.

Niemand durfde de drempel over.

Niet uit angst.

Maar uit ontzag.

Toen kwam het kind naast de chauffeur staan.

“Mag ik U iets vragen?”

“Natuurlijk.”

“Was U onderweg wel eens verdrietig?”

De chauffeur keek naar het lege pad achter hen.

Naar de weg waarlangs zij gekomen waren.

Hij dacht aan de professor.

Aan de zakenman.

Aan de vrouw met miljoenen volgers.

Aan de dominee.

Aan allen die onderweg waren uitgestapt.

Heel zacht antwoordde Hij:

“Vaker dan jullie hebben gezien.”

“Waarom?”

“Omdat iedere lege stoel...”

“...een naam heeft.”

Het kind pakte Zijn hand.

“Denkt U dat ze ooit terugkomen?”

De chauffeur keek opnieuw naar de weg.

Er verscheen een glimlach.

Geen glimlach van zekerheid.

Maar van hoop.

“Daarom...”

zei Hij.

“...blijft de bus rijden.”

“Ook morgen?”

“Ja.”

“En over duizend jaar?”

“Als het nodig is.”

“Wordt U daar niet moe van?”

De chauffeur keek hem liefdevol aan.

“Van liefde word je niet moe.”

Toen keek Hij nog één keer naar de oude bus onder de eik.

Plotseling begrepen de reizigers iets.

De bus was nooit zomaar een bus geweest.

Zij was een gelijkenis.

Van een God...

die niet wacht tot mensen Hem vinden.

Maar Die Zelf de weg afrijdt.

Steeds opnieuw.

Dorpen.

Steden.

Woestijnen.

Paleizen.

Sloppenwijken.

Universiteiten.

Gevangenissen.

Kerken.

Marktplainen.

Overal stopt de bus.

Altijd klinkt dezelfde uitnodiging.

“Stap maar in.”

Geen kaartje.

Geen prijs.

Geen voorwaarden.

Alleen een Chauffeur...

Die de Weg kent.

Omdat Hij de Weg ís.

De oude weduwe keek nog één keer achterom.

Heel in de verte, aan het begin van de laan, zag ze een klein jongetje staan.

Naast hem een oude professor.

Een zakenman.

Een jonge vrouw met een telefoon in haar hand.

Een dominee met een aktetas.

Ze stonden stil.

Alsof ze aarzelden.

De chauffeur zag hen ook.

Hij glimlachte.

Hij stak Zijn hand op.

Niet om afscheid te nemen.

Maar om hen uit te nodigen.

En in de verte...

heel in de verte...

begon de motor van de bus opnieuw zacht te zingen.

Want zolang er nog één mens is die verlangt naar huis...

zal de bus blijven rijden.

En boven de voorruit stond, helder als de morgen:

GRATIS BUSREIS NAAR HET HUIS VAN DE VADER

Iedereen welkom.

Epiloog – De Halte die op geen enkele kaart stond

Het regende.

Niet hard.

Zo'n zachte regen die de wereld stiller maakt.

Aan de rand van een klein dorp stond een oude bushalte.

Het dak lekte.

Op de bank zat een man met een natte krant.

Naast hem een jonge vrouw die haar trein had gemist.

Een student keek voortdurend op zijn telefoon.

Een moeder probeerde twee drukke kinderen rustig te houden.

Een oude man mopperde dat de bus altijd te laat kwam.

Niemand kende elkaar.

Niemand sprak.

Toen gebeurde iets merkwaardigs.

Geruisloos kwam een witte touringcar de bocht om.

Er stond geen logo op.

Geen reclame.

Geen lijnnummer.

Alleen een eenvoudig bord achter de voorruit.

THUIS

De deuren gingen open.

Een vriendelijke chauffeur stapte uit.

Hij droeg geen uniform.

Alleen een eenvoudig lichtgrijs jasje.

Hij keek de wachtenden aan alsof Hij ieder van hen persoonlijk kende.

“Goedemorgen.”

De oude man keek op.

“Rijdt u volgens dienstregeling?”

“Nee.”

“Dat is lastig.”

“Waarom?”

“Dan weet ik niet wanneer u komt.”

De chauffeur glimlachte.

“Maar u weet wel dat Ik gekomen ben.”

De student keek nauwelijks op van zijn telefoon.

“Waar gaat deze bus eigenlijk heen?”

“Naar huis.”

“Welke plaats is dat?”

“Dat hangt ervan af wie je bent.”

“Ik woon hier.”

“Dat is je adres.”

De student fronste.

“Dat is iets anders.”

“Ja.”

De jonge vrouw vroeg voorzichtig:

“Wat kost een kaartje?”

“Het is al betaald.”

“Door wie?”

“Door Iemand Die heel veel van je houdt.”

De moeder keek bezorgd.

“Mag ik mijn kinderen meenemen?”

“Dat hoop Ik.”

“En mijn man?”

“Voor hem is ook plaats.”

“En mijn moeder?”

“Ook.”

“En mijn buurvrouw?”

“Ook.”

“Hoeveel plaatsen hebt u eigenlijk?”

De chauffeur keek omhoog.

Zijn glimlach werd breder.

“Meer dan jullie ooit nodig zullen hebben.”

De oude man met de natte krant stond op.

“Ik vertrouw dit niet.”

“Waarom niet?”

“Het klinkt te mooi.”

“Dat begrijp Ik.”

“Waar zijn de kleine lettertjes?”

“Die zijn er niet.”

“Dat kan niet.”

“Nee.”

“Waarom niet?”

“Omdat liefde geen kleine lettertjes gebruikt.”

Het bleef stil.

Toen stapte een klein meisje naar voren.

Niemand wist precies waar ze vandaan kwam.

Misschien had ze al die tijd achter de halte gestaan.

Misschien ook niet.

Ze keek naar de chauffeur.

“Mag ik een vraag stellen?”

“Natuurlijk.”

“Hebt U mij al eerder gezien?”

De chauffeur knielde neer zodat Hij haar kon aankijken.

Zijn ogen straalden een warmte uit die ouder was dan de zon.

“Ja.”

“Wanneer dan?”

“Nog voordat jij wist dat je bestond.”

Het meisje glimlachte.

Dat antwoord vond ze volkomen logisch.

Ze pakte Zijn hand.

“Dan ga ik mee.”

De chauffeur stond op.

Hij keek de anderen aan.

Hij zei geen woord.

Hij wachtte alleen.

Zoals iemand wacht die weet dat liefde nooit haast heeft.

Langzaam stond de moeder op.

Daarna de student.

De jonge vrouw.

Zelfs de oude mopperaar aarzelde.

Hij keek naar de bus.

Toen naar de chauffeur.

“Mag ik onderweg nog vragen stellen?”

De chauffeur lachte hartelijk.

“Dat hoop Ik.”

“En als ik het niet met U eens ben?”

“Dan praten we verder.”

“En als ik uitstap?”

Er verscheen een zweem van verdriet in Zijn ogen.

“Dan zal Ik je missen.”

“En daarna?”

“Dan blijf Ik naar je uitzien.”

De oude man slikte.

Niemand had hem ooit zo'n antwoord gegeven.

Hij zette één stap naar voren.

Toen nog één.

Hij bleef bij de deur staan.

“Ik heb niet veel bagage.”

De chauffeur keek hem vriendelijk aan.

“Dat heeft niemand.”

“Maar ik heb wel veel spijt.”

“Daar is plaats voor.”

“En veel vragen.”

“Daar ook.”

“En weinig geloof.”

De glimlach van de chauffeur werd nog warmer.

“Dat is genoeg om in te stappen.”

Heel langzaam liep de oude man de bus binnen.

De anderen volgden.

Als laatste keek de chauffeur nog één keer over de lege weg.

Alsof Hij verwachtte dat er nóg iemand aan kwam rennen.

Toen sloot Hij zacht de deur.

De motor maakte geen geluid.

De bus reed weg.

Niemand zag waarheen.

Alleen de bushalte bleef achter.

Op de bank lag nog één natte krant.

De wind sloeg haar open.

Op de laatste bladzijde stond een klein berichtje dat niemand ooit gelezen had.

Gezocht: reizigers.

Bestemming: Thuis.

Prijs: reeds voldaan.

Vertrektijd: Vandaag.

Plaatsen beschikbaar: onbeperkt.

En heel onderaan, bijna onzichtbaar, stond met kleine letters:

“Wie oren heeft om te horen... mist de bus niet.”

Er is nog plaats.

Stap maar in.

Einde...

of misschien juist het begin.

De passagiers

Passagier	Vertegenwoordigt	Geestelijke les
De onbekende achterin /chauffeur	Jezus Christus	Hij nodigt uit, maar dwingt niemand. Hij kent de Weg omdat Hij Zelf de Weg is.
Het kind	Eenvoudig geloof	Ontvangen zonder voorwaarden. Vertrouwen zonder alles te begrijpen.
De oude weduwe	Hoop	Zij heeft weinig bezit, maar veel verwachting.
De straatmuzikant	Verwondering	Dankbaarheid opent meer deuren dan kennis.
De professor	Het verstand	Denken is een gave, maar niet alles kan worden berekend.
De dominee	Religieuze trots	Je kunt veel over God weten en Hem toch missen.
De theoloog	Dogmatiek zonder ontmoeting	Soms wordt spreken over de hemel belangrijker dan op weg zijn naar de hemel.
De filosoof	Twijfel	Vragen mogen, zolang ze je niet verhinderen om verder te reizen.
De zakenman	Bezit	Wie alles wil vasthouden, houdt geen hand meer vrij om Gods hand te grijpen.
De influencer	Erkenning zoeken	Likes vullen geen leeg hart. Alleen liefde doet dat.
De vrouw met de koffers	Schuld en onverwerkt verleden	Wie leert loslaten, ontdekt vrijheid.
De man met de kaart	Controle	Niet iedere weg hoeft vooraf bekend te zijn.

Passagier	Vertegenwoordigt	Geestelijke les
De man met het horloge	Haast	Gods tijd is anders dan onze agenda.
De mopperaar	Ontevredenheid	Wie alleen klaagt, mist vaak de wonderen onderweg.
De perfectionist	Prestatiedrang	De reis is geen examen.
De verzamelaar	Materialisme	Niet alles wat waardevol is, past in een koffer.
De fotograaf	Herinneringen	Sommige momenten moet je beleven in plaats van vastleggen.
De nieuwsgierige journalist	Nieuwsgierigheid	Niet elk mysterie hoeft onmiddellijk opgelost te worden.
De vrouw die iedereen wilde helpen	Zorgzaamheid zonder genade voor zichzelf	Wie alleen geeft, moet ook leren ontvangen.
De stille reiziger	Innerlijke pijn	God hoort ook de gebeden die nooit worden uitgesproken.

De Haltes

Halte	Betekenis
Instappen	De uitnodiging van Gods genade.
De halte Heimwee	De verleiding om terug te verlangen naar een verleden dat God achter je liet.
De Spiegelzaal	Ontdekken wie je werkelijk bent in Gods ogen.
Het Museum van het Gelijk	Trots op eigen overtuigingen kan groei blokkeren.
De Brug Terug	De keuze tussen vasthouden en loslaten.
De Namenzaal	God kent iedere mens persoonlijk en roept ieder bij zijn naam.
De Stad van Morgen	Hoop op Gods toekomst.
De Veranda	De Vader die al uitkijkt naar Zijn kinderen.

Halte	Betekenis
Het Vaderhuis	Thuiskomen in de gemeenschap met God.

De Voorwerpen

Voorwerp	Symboliek
De bus	Gods uitnodiging aan de wereld.
De open deur	Genade staat open voor iedereen.
De koffers	Alles wat wij meeslepen: schuld, angst, trots, bezit of pijn.
Het kaartje	Het heil is een gave; de prijs is al betaald.
De weg	De levensreis achter Christus aan.
De spiegels	Gods waarheid over wie wij werkelijk zijn.
De namen	Onze identiteit ligt in Gods liefde, niet in onze prestaties.
De veranda	De Vader die niet alleen wacht, maar uitkijkt en tegemoetkomt.
De oude eik	Standvastigheid, trouw en Gods onveranderlijke beloften.
De regen in de epiloog	Een wereld waarin de uitnodiging nog steeds klinkt.

SOMS IS DE LANGSTE REIS DE REIS NAAR HUIS.

De Gratis Bus naar de Hemel is een ontroerende en diepzinnige allegorie over een bijzondere reis. Een oude bus, een mysterieuze Chauffeur en een groep gewone mensen met ieder hun eigen bagage. Samen vertrekken zij op een tocht die hun leven voorgoed verandert.

Onderweg maken ze onverwachte haltes.
Sommigen stappen uit. Anderen gaan verder.
Iedere halte onthult een waarheid over het menselijk hart –
en over de liefde van een Vader die nooit opgeeft.

Met humor, wijsheid en een grote dosis hoop laat dit verhaal zien dat de hemel geen verre plek is, maar een thuis waarvoor wij geschapen zijn. En dat de reis ernaartoe niet draait om prestaties of verdiensten, maar om één simpele keuze:
vertrouwen en meegaan.

EEN VERHAAL DAT HET HART RAAKT EN DE ZIEL AANSPREEKT.

“Een boek dat je aan het lachen maakt, je aan het denken zet en je ogen vult met tranen.”

– Mirjam, lezer

“Diep, warm en vol liefde. Een verhaal dat je niet meer loslaat.”

– Pieter, pastor

“Voor iedereen die zich wel eens verloren voelt – dit boek wijst de weg naar huis.”

– Anneke, moeder

Gerard Feller schrijft verhalen die raken, inspireren en troosten. Zijn boeken verbinden diepe geestelijke thema's met alledaagse mensen en herkenbare situaties. Met *De Gratis Bus naar de Hemel* nodigt hij de lezer uit voor een reis die begint waar je bent – en eindigt waar je altijd al thuishoorde.

“Jullie dachten dat jullie op weg waren naar de Vader. Maar de Vader was al die tijd op weg naar jullie.”

– – Hoofdstuk 18

ISBN 978-90-1234-567-8

9 789012 345678